59-380

Akbaba

— Ulan velet, duvara çizecek başka şey bulamadın mı?!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 380 C. : 15 25 HAZİRAN 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

AZİMETİN NE TARAFA?

NEDEN bilmem, son günlerde, tanıdık, tanımadık, kimi görsem, elime, muhalif, muvafık, hangi gazeteyi alsam, Abdülhak Hâmid'in Tarık'ı gibi boyuna bu suali soruyorum:

— Azimetin ne tarafa?..

Bakıyorum, fırın kuyruğunda bastonuna dayanmış bir gözlüklü ihtiyar. Dudaklarım gizli bir kıpırdayışla fısıldıyor:

— Beybaba, azimetin ne tarafa?...

Bakıyorum, istimlâk ırgatları kazma, kürek, karşımızdaki bir binayı al aşağı ediyorlar. içimdeki ben yavaşça sesleniyor:

— Komşucuğum, azimetin ne tarafa?...

Ortaokul bahçesinde tüysüz yüzü kış ayvası gibi sapsarı bir çocuk, elinde kitap, düşünüyor. Gözyaşı kadar sessiz kelimelerle soruyorum:

— Evlâdım, azimetin ne tarafa?...

Plâjda Havva anamızı utandıracak bir kız, körpe vücudunda şehveti çizgi çizgi teşhir ediyor. Yutkuna yutkuna soruyorum:

— Güzel kız, azimetin ne tarafa?...

Gazetelerde okuyorum: Bir genç, annesini balta ile öldürdü!... Dokuz öğrenci, sokak ortasında öğretmenlerini döğdüler!... Bursa'da homoseksüel bir imam tevkif edildi!... İstanbul'da işsiz sayısı on beş bini aşıyor!... Büyük Millet Meclisi, soruşturma önergelerini gündeme almadan tatile girdi!... İtalya'dan altmış milyon dolar borç alıyoruz!... Amerika'dan pirinç geldi!... Ekmeğe, kömüre, postaya, telgrafa yeni zamlar yapılıyor!... Basın suçlarının affı yine kaldı!... Cenevre Konferansı çıkmazda!... Orta Avrupa'da harp tehlikesi artıyor!...

Başım uğultularla dolu. Odamın dekorsuz, seyircisiz, suflörsüz sahnesinde, büyük şairimiz Hâmid'in meşhur tiradını, kendi kendime mırıldanarak dolaşıyorum:

— «Endülüs hükümdarlarının hazineleri içindesin Tarık! Sen nereden gelip nerede durmuşsun? Azimetin ne tarafa?..

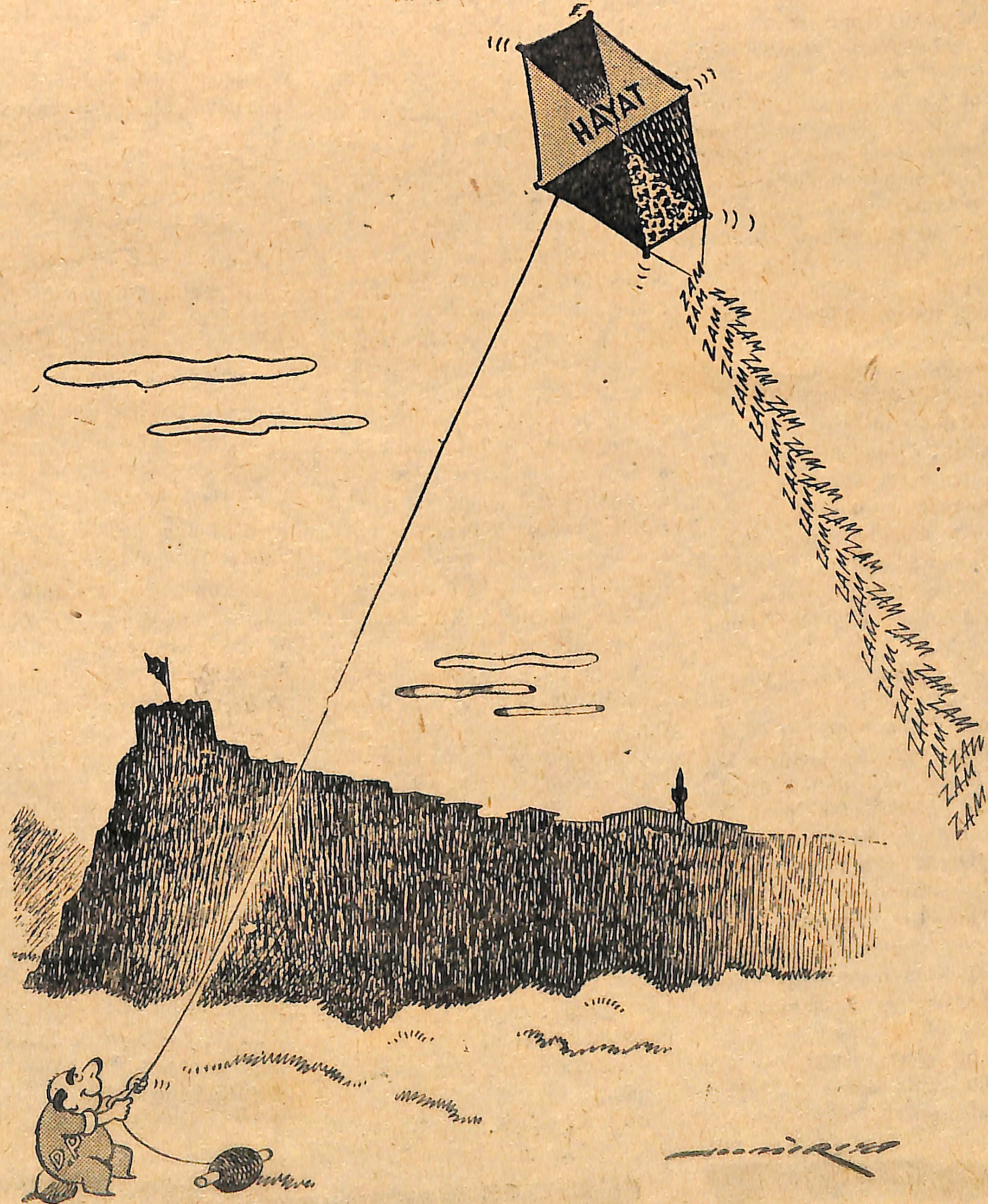
«Şu gözünün önünde pırıl pırıl yanan şeyler nedir?... Bir takım eski hükümdarların başlarından düşmüş taçları!...

«Sen, bu taçların sahipleri olan hükümdarlara uyma! Onlar gafil ve mağrur imişler. Allahın kudretini, insanın aczini düşünmemişler!»

Hâmid'in hazineler içindeki Tarık'ı susuyor. Ama benim içimdeki o gizli ses, o dilsiz çığlık susmuyor. Sağa, sola, yere, göğe soruyorum:

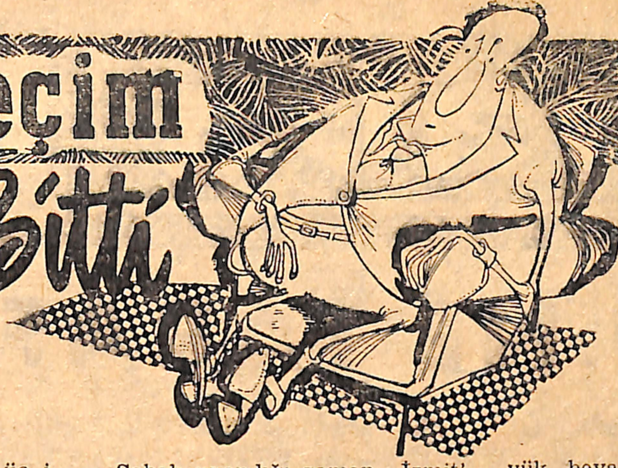
— Azimetin ne tarafa?... Azimetim ne tarafa?... Azimetimiz ne tarafa?...

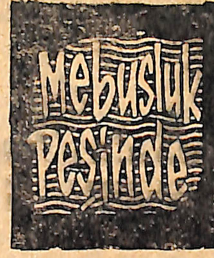
Yusuf Ziya ORTAÇ

— Hay maşallah... Amma yükseliyor!..

bir seçim Böyle Bitti

TÜRKİYE'NİN altmış üç ili Ankara'daydı. Millet, kendi seçtiği vekilleri görmek için, atlı, yaya, kimi paraya kıymış, kimi çarığı çekmiş, soluğu başkentte almıştı.

Yakup Tacor, Meclise bir baş dönmesi içinde girdi. Seçilmiş olmaktan utanıyordu âdeta. Gazinonun arkasında iki odaya tıkılmıştılar: C.H.P. grupu orasıydı... Her toplantıda koridorlardan nasıl geçecek, kapıyı nasıl açacak, içeri nasıl girecekti?

Yoook, onların muhalefeti, ötekilerin muhalefetine benzemezdi elbet. Onlar, yirmi yedi yıllık bir iktidarın seçim cephesini yarmış, içeri girmiş bir avuç kahramandı. Kendileri öyle miydi?... Ne gezer!... Kendileri, millet meydanında bozguna uğramış, beş yüz kişiden döküle döküle, nasılsa kurtulmuş, eski savaşların kılıç artıkları gibi, bir avuç seçim artığı idi... Başları dik, göğüsleri kabarık, bakışları meydan okuyan insanlar değildi onlar... Onların arkalarında dünler vardı. Ötekilerin önlerinde yarınlar!

Toplantı salonunda da pek zavallı kalmışlardı. Bir kaç sıra içinde kaybolmuştular.

Açılış töreninden sonra, çantasını kapıp istasyona koştu. Daha tren gelmemişti bile... İstanbul'a, evine gidecek ve... Galiba o zaman kurtulacaktı.

İçindeki duygu buydu Tacor'un: Kurtulmak!...

Yataklı vagona girdiği zaman kendisinden iğrendi: Şimdiye kadar böylesine kirli gömlek giymemişti hiç. Ayağındaki pantalon, katmer katmer iki muşamba fenerdi. Bavulu, yalnız kirli çamaşır, kirli çorap doluydu. Pijamasından kir, toz olup savrulacak, çamur olup damlayacaktı sanki... Tatlı bir kaşıntı ile yırtınırken gözü aynaya ilişti: Tırmıklar içindeydi göğsü!

Eye, bir çanta dolusu çamaşır değil, bir çanta dolusu bit götürüyordu!

Sabah uyandığı zaman İzmit'teydiler. İstasyondan:

— Pişmaniye!.. Pişmaniye!...

Sesleri geliyordu. Acı acı güldü: Asıl pişmaniye kendisiydi!

Tren kalkınca, bahar güneşine perdeyi açtı. Fanilâsının, gömleğinin dikiş yerlerini gözden geçirdi. İki baş parmağının tırnakları arasında bir kaç yavuşak çıtlattı. Sonra, yıkandı, yıkandı, yıkandı...

Evde onu sevince benzemiyen şaşkın bir telâşla karşıladılar. Bir aydır uzaktı onlardan... Karısına:

— Aman, dedi, girmeyim... Şuraya bir yatak çarşafı yayın önce.... Anadan doğma soyunacağım!...

Sonra, titiz yüzlerdeki tiksintiye aldırmadan:

— Bavulu da balkonda açın haaa, dedi, içerisinde bütün mahalleyi saracak kadar bit var!...

Traş olmuş, banyosunu yapmış, sıcak suyun altında bütün vücudunun gıcırdaya gıcırdaya penbeleştiğini görmüştü. Lâvanta çiçeği kokan, sabun kokan, temizlik kokan çamaşırların ve ütüsü üstünde pijamaların içinde yatağına uzandı. Dünyaya yeni gelmiş bir insan kadar rahattı şimdi. Gözlerini kapadı ve:

— Bırakın beni, dedi, kana kana uyuyacağım...

Bu, gecesi gündüzü belirsiz bir aylık kavganın ilk uykusu olacaktı...

Hiçbir şey söylemeden, ayaklarının uçlarına basarak odadan çıktılar.

Göz kapakları kapıdan evvel kapanmıştı.

★

Yakup Tacor uyandığı zaman ikindi olmuştu. Gün yatak odasından çekiliyordu artık... Kapı üstüne gelip soluğunu dinlediklerini sezince seslendi :

— Korkmayın, korkmayın, uyandım!

Bu sefer odaya giren karısı, büyük, beyaz dişleriyle gülüyordu.

— Bu ne uyku Yakup?... Merak ettim âdeta... Sen bir ay uyumadın mı hiç?...

— Uyudum... Ama evimde değil, yatağımda değil... Yarım saat koltukta, on dakika cipte, bir çeyrek köy kahvesinde... Ömür boyunca alıştığım uykuyu şimdi uyudum ancak!

Tatlı bir gevşekliğin içinde gerinirken karısı tekrar güldü:

— Sen hâlâ uyanmamışsın!

— Yok, dedi Tacor, uyandım... Ama hemen uyuyabilirim yine!..

Sonra yavaş yavaş doğruldu, çıplak ayaklarına terliklerini giydi ve sevgi dolu gözlerle eşine baktı...

— Yakup...

— Canım...

Kapının önünde durdular.

— Şimdi yorgunsun... Hepsini anlatma... Ama bir şeyi merak ediyorum.

— Neyi karıcığım?

— Bir bozgun oldu. Seçimi, hemen hemen her yerde kaybettiniz...

— Evet, kaybettik...

— E, sen nasıl oldu da kazandın?... Söyler misin bana...

Yakup Tacor, onu kollarının arasına aldı ve sevgi dolu, istek dolu gözlerle gözlerinin içine ba. karak:
gözlerle gözlerinin içine bakarak:

— Ferideceğim, dedi, iki kelime ile söyliyyeim: Kaç yıllık evliyiz?...

— Yirmi...

Dudaklarını uzattı ve onu uzun bir iç çekişle, koklaya koklaya iki yanağından öptü:

— İşte böyle!...

Sonra, mahzun bir gülümseyişle sözünü bitirdi:

— Bu yirmi günde öptüğüm sakallı bıyıklı köylü kadar yirmi yılda seni öpmedim!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ!

※

Yazan :

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

«Mebusluk Peşinde» bitti. Birçok hakikatlere biraz da hayâl payı katan bu seriden sonra, Yusuf Ziya Ortaç «Bir Varmış, Bir Yokmuş!» başlığı altında yeni bir yazı serisine başlayacak.

Ortaç'ın bu yazılarında artık hayâl olan eski günleri, eski yerleri, eski insanları okuyup tanıyacaksınız.

Eski Beyoğlu, eski Şehzadebaşı, eski Göksu ve Halit Ziya, Tevfik Fikret, Ahmet Haşim gibi edebiyatımızın büyük şöhretleri bu yazılarda bütün incelikleri ile yer alacaktır.

İlk yazı:

AHMET HAŞİM

Gelecek sayımızda.

Politikacı — Aaaa... Bir türlü peşimi bırakmıyor!...

KIRKPINAR'DAN ÇİZGİLER:

— Önce içimi bir yağlayım hele!..

HESAP BİLEN!..

Gazetelerin yazdığına göre, çeşitli semtlerde, 6 bin gecekondu yıktırılacakmış.

Buna, şüphesiz ki, belediye karar vermiştir.

Eğer gecekondular gerçekten yıktırılacaksa, ender hata!

Seçimler yaklaşıyor, 6 bin gecekondu en az 12 bin oy demektir.

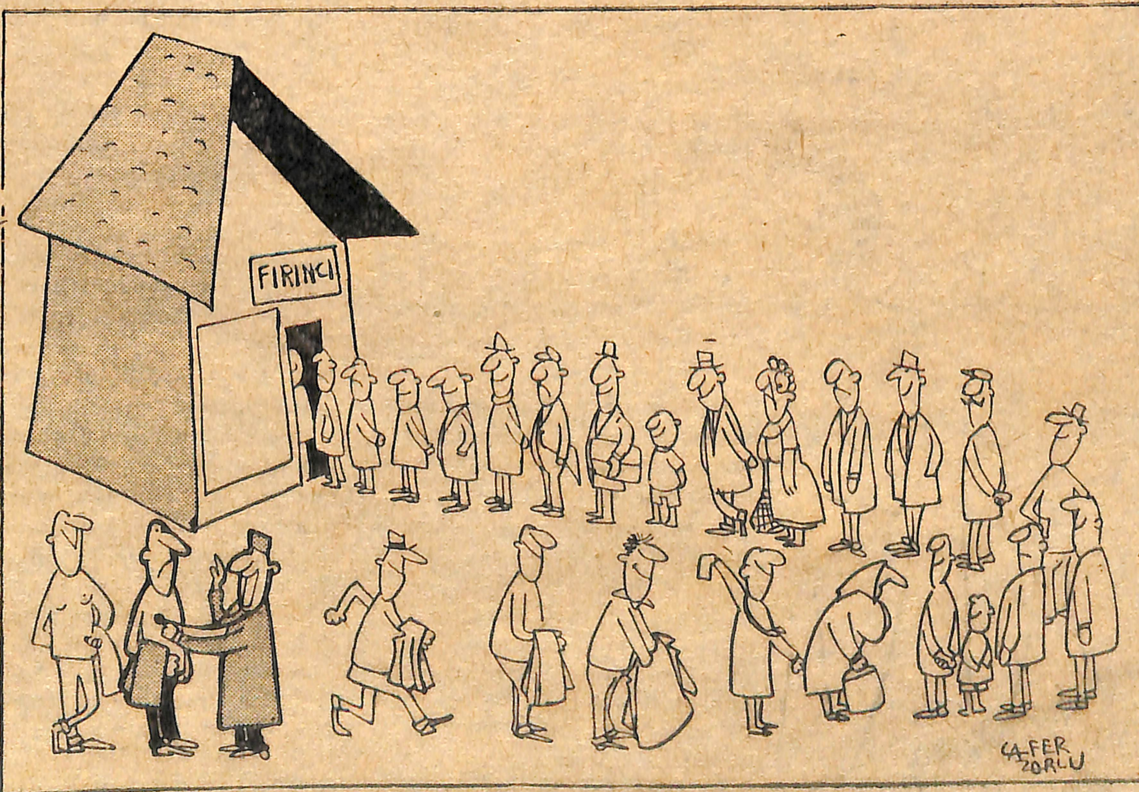
Gecekonduların yıktırılmasına belediye başkanı Kemal Aygün razı olur ama, size senet veririm D.P. başkanı Kemal Aygün asla razı olmaz. Celâl Şahirin bir şiirini hatırlarım, zannederim şöyle başlardı:

«Başım dedi dinlen, gönlüm dedi koş»
«Başım dedi durul, gönlüm dedi coş»

Kemal Aygün'ünkü de Celâl Sahir'in şiirine benziyor. Birisi diyor yık, diğeri diyor yıkma.

Hadi gelin de işin içinden çıkın.

Ekmek kuyruğunda bir kadın kalpten öldü.. (Gazeteler)

— Yooo... Çıkın bakayım, sizin sıhhatiniz kuyruğa girmeğe müsait değil...

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Lûtfedin!

Günün bütün gazeteleri elimin altında, fıkra yazmak için konu arıyorum, yok! Bir türlü bir şey bulamıyorum.

Ne bir yerde D.P. kongresi yapılmış, ne bir muhalif dayak yemiş, ne gazetecilere sövülüp sayılmış!

Konu yok. Konu olmayınca Akbabaya yazı yok. Akbabaya yazı olmayınca para yok. Para olmayınca... Fazla uzattın yahu, zira iktidar politikacıları, yok kelimesine dehşetli sinirleniyorlar.

Ucuz yazar!

Emil Galip Sandalcı, Müşerref Hekimoğlu'na yazdığı bir mektupta: «Düne kadar yazarı olduğum gazetede dost bildiğim birisi bana «Ucuz yazar» dedi diye dert yanıyor.

İlâhi Emil Galip, üzülecek başka şey mi bulamadın. Sen ucuz yazarsan, bunu sana söyleyen de bedava yazardır.

Ucuz olmak ise, bedava olmaktan yeğdir.

Zurnada peşrev!

Gene bizbize gelin güveyi olmaya, gene kendi kendimizi kandırmaya başladık. «Partiler arası hava ısınıyor», «Bahar havası yaratılıyor», «Hava düzeliyor», «Hava düzeldi» derken, gene hava alacağız. Bu havalardan en çok rahmetli Orhan Veli şikâyet etmiş; ve:

«Beni, bu güzel havalar mahvetti.» demiş.

Bugün bana, yarın sana!

İktidar partisi organı Zafer gazetesi bir ay kapatılmış. Üzüldük!

Basını daha çok kayıt altına sokan kanun; tâdil edilirken, bu tâdili canü yürekten alkışlayan Zafer, aynı kanunun tâdil edilen bir maddesine kurban oldu.

Fransız ihtilâlini hazırlayanlardan Robespier de, giyotine giderken:

— Hâle bakınız, ihtilâl kendi çocuklarını yiyor demişti!..

Aracı

Osman Bölükbaşı ve bazı arkadaşları C.H.P. ile D.P. nin arasını bulmaya uğraşırlarken; C.K.M.P. li bazı politikacılar da iktidarla kendi aralarını bulmaya çalışıyorlar.

C.K.M.P. nin ne kırık kaderi varmış Yârabbi! Ara bulayım derken, kendi araya gidiyor...

Aşkta KAZANAN

ADNAN VELİ

SEZİN, banyodan çıktıktan sonra aynanın karşısına oturmuş, saçlarını kuruluyordu. Telefonun zili çalınca, omuzlarındaki havluyu atıp, çırıl çıplak telefona koştu:

— Alo...

Oldukça ince, nazik bir erkek sesi:

— Sezin hanımı rica ediyorum, dedi.

— Sezin ben'im.

— Rahatsız ettim sizi hamfendi...

— Estağfurullah efendim. Kimle görüşüyorum?

— Bendeniz C. 123 Toranko.

— O da ne demek?...

— Yani, sizin anlıyacağınız Çapkın Hırsız.

Sezin bir anda, soğuk duşun altına girmiş gibi ürperdi:

— Anlıyamadım efendim.

— Çapkın Hırsız dedim hamfendi. Fakat lûtfen telâşlanmayın.

— Çapkın Hırsız mı dediniz?... Siz, çapkın hırsız mısınız?...

— Vallahi hamfendi, çapkınlıktan yana çok çapkınım. Ama sizi temin ederim ki hırsızlıkla hiçbir alâkam yok. Güzel hanımlara karşı hudutsuz bir düşkünlüğüm olduğu için, onların evlerine ancak duvarları tırmanarak, üçüncü dördüncü kat pencerelerinden giriyorum. Böyle olunca da adım hırsıza çıkıyor. Bugüne kadar kimsenin tek kuruşluk malına el sürmüş değilim. Sizi, istediğiniz şekilde temin ederim.

Sezinin yüreği hızlı hızlı çarpıyordu:

— Peki, ne istiyorsunuz?... dedi.

— Hamfendiciğim, size sıhhatler olsun demek istiyordum da...

— Ne münasebetle bunu söylüyorsunuz?...

— Banyo yaptığınızı biliyorum da... Bir nezaket icabıdır diye...

— Siz benim banyo yaptığımı nereden biliyorsunuz?...

— Ah ne kadar lâtifsiniz... Çapkın Hırsızın sırrını, hemen de elinden alıvermek istiyorsunuz...

— Hayır ama, tuhafıma gitti de onun için sordum.

— Biz biliriz hamfendi... İstanbulda yaşıyan güzel hanımların ne vakit banyo yaptıklarını biz biliriz.

Sezine bir ürkeklik gelmişti. Bir an «Yoksa şimdi de beni mi seyrediyor?» diye içine bir korku düştü. Kendini dolabın köşesine siper etti:

— Ne istediğinizi lûtfen söyleyin, dedi.

— Cesaretimi af buyurun hamfendi, bu akşam saat 12 den sonra, arkadaki yeşil apartmana bakan odanızın penceresini açık bırakmanızı rica edecektim.

Sezinin yüreği daha hızlı çarpmaya başladı:

— Odamın penceresini açık mı bırakayım?...

— Lûtfederseniz, ikimiz de mesut oluruz.

— Ne münasebetsiz teklifte bulunuyorsunuz kuzum?... Evime hırsız girmesi için odamın penceresini açık bırakacağım öyle mi?..

— Hırsız olmadığıma sizi inandıracağımdan şüpheniz olmasın. Beni hemen reddetmeyin. Eşiniz Sait beyefendinin ne kadar iyi bir insan olduğunu biliyorum. Fakat aile saadetinde, yaşın, ne kadar önemli bir rolü olduğunu da biliyorum. Kimseye zararı olmıyan bir insan, durup dururken size saadetler duyuracak ve bunun karşılığında da sizden hiçbir şey beklemiyecek. Kötülük bunun neresinde?...

— Rica ederim, saçma sapan konuşmayın. Olmıyacak şeylere evet diyemem.

— Ama siz çok acele karar veriyorsunuz. Size, dürüst bir insan olduğumu ispat ettikten sonra, benden çekinmeniz için sebep kalıyor mu?...

— Nasıl ispat edeceksiniz?

— Siz, bunu ispat fırsatını bana verin, bu kadarı bana yetişir.

— Hadi hadi, abuk subuk tekliflerde bulunmayın...

— Ama siz de düşünmeden reddetmeyin. Çapkın Hırsızın, saadet konusunda size çok değerli bir hediyesi olacak.

— Boşuna yorulmayın efendim. Benim hırsızlarla niç bir alış verişim olamaz.

— Ama çapkınlarla?...

— Onlarla da olamaz. Delice hayallere kaptırmayın kendinizi. Ben, kocasına bağlı bir kadınım. Ne hırsızlarla, ne de çapkınlarla alâkam yok benim.

— Hamfendi, sizden istediğim fedakârlık o kadar büyük bir şey değil ki. Bu güzel yaz akşamlarında, açık pencereli bir odada uyumanız.

— Olmıyacak şey.

— Ama ben geleceğim.

— Ben de pencereyi açık bırakmıyacağım.

— Ama ben gireceğim.

— Ben de polise haber vereceğim. Böyle bir şeye teşebbüs edecek olursanız, kıskıvrak yakalanacaksınız.

— Bu da bana sizin bir hediyeniz olur. Sizin uğrunuzda Çapkın Hırsız, bir müddet hapishanede çürür gider. Buna rağmen size duyduğu hayranlıktan vazgeçmez.

— Kapatıyorum telefonu. Gelmiye niyetlenmeyin sakın. Akıbetiniz kötü olacaktır.

— Teşekkür ederim hamfendi, saat yarımda geleceğim.

Sezin telefonu kapattı. Vücudunun her tarafı zangır zangır titriyordu. Tekrar aynanın karşısına oturурken:

— Olamaz, imkânı yok olamaz, diye kendi kendine mırıldanıyordu.

★

Kocası o akşam yorgun gelmişti. Yemekte, gene Millî Korunma Kanunundan bahsediyordu. Sezinin aklı da hep Çapkın Hırsızdaydı. Kendi kendine:

— Olamaz, olmamalı, gelmemeli, girmemeli, diyordu. Ama buna rağmen bir burgu beynini deliyordu.

— Acaba dediği gibi namuslu mu dürüst mü?...

Başka bir konuyu düşünmesine imkân kalmamıştı. Gece saat 11 olduğu vakit Sait bey, oturduğu kanapenin üstünde horlamıya başlamıştı. Sezin, onu dürtüp uyandırdı:

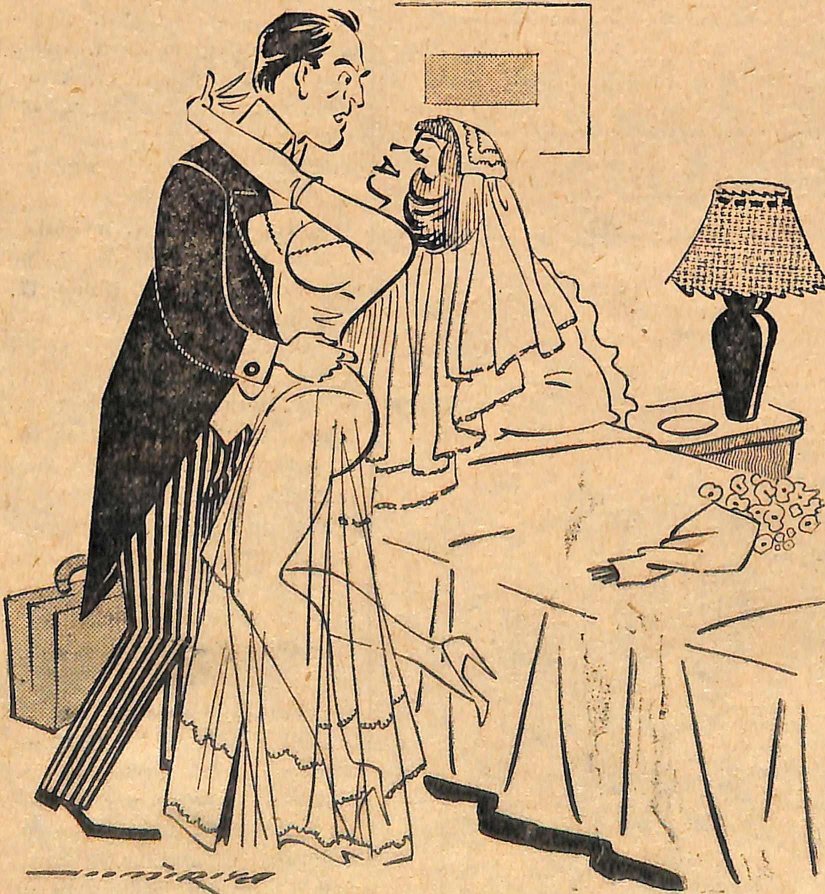
— Hişşşşt, üşüyeceksin burada, dedi. Gidip yatağına yatsana...

— Sen?...

— Ben biraz mehtabı seyredeceğim. Uykum gelmedi daha.

— Çok kalma öyleyse. Hava eni konu serin. Üşürsün.

Adam, terliklerini sürüye sürüye yatak odasına geçti. Sezin de

Gelin, — Gelecek sene bugün evliliğimizin birinci yıldönümü. Söyle bakayım, bana ne hediye alacaksın?..

onbeş dakika sonra kocasının yanına uğradı. Sait bey çoktan horlamıya başlamıştı. Sezin, boyznuna, kulaklarının arkasına, göğsüne omuzlarına bol bol arpej sürdükten sonra, arka taraftaki yeşil apartmana bakan odaya geçti. Pencereyi açıp dışarıya baktı. Kimseler yoktu. Bir müddet etrafı dinledi. Sonra pencereyi açık bırakarak, divanın üstüne, gelip sırt üstü uzandı. Dakikalar bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Dışarıdan oldukça kuvvetli bir müzik sesi geliyor, arada bir bekçi düdükleri duyuluyordu.

Kimdi, neydi, nasıl bir insandı?. Hiçbir şey bilmiyordu. Yalnız gazetelerde okudukları zihninde adam akıllı yer etmişti. Kıyasıya çapkın bir insanla karşılaşacağını kestiriyordu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemedi. Bir ara pencerede hızlı hızlı solumalar duydu. Başını o yana çevirdi. Solumalar, tıkırtılar arttı. Sonra birdenbire, pencerenin karanlık çerçevesi içinde bir insan başı belirdi.

Sezin dikkat etti. Eni konu yakışıklıydı. Adam kendini iyice yukarıya çekti Sezin uyur gibi yapıyordu. Bir ara, delikanlının odadan içeriye girdiğini farkedince, kimsenin duyamıyacağı kadar ha fif bir çığlık attı:

— Ah!... Ne istiyorsunuz?... dedi.

— Ben Çapkın Hırsız.

— Gelmeyin demedim mi size?..

— Demeniz önemli değildi. Üstelik gelmemem de mümkün değilmi.

— Ne istiyorsunuz?...

— Sizi...

— Ben evli bir kadınım...

— Aksini söylemedim.

— O halde?...

— Sizi öpmek istiyorum.

Birdenbire Sezin'in boynuna sarıldı. Kadın, küçük bir mukavemetten sonra kendini bıraktı. Çap kın Hırsız, gerçekten yakışıklı, ateşli bir gençti.

Çelik gibi kollarını Sezin'in beline doladığı vakit genç kadın, kendini, her zamankinden çok farklı, çok derin hazlar içinde buldu.

Sezin, katiyen istemiyormuş gibi yapıyor, ama kendini hırsızın kollarından kurtarmak için de hiç bir kuvvet harcamıyordu

Hırsız, Sezini kollarında epiçe sıktıktan sonra divana doğru yürüttü. Genç kadın:

— Hayır, olamaz. Çıkın buradan... Şimdi haykıracağım, istemiyorum, diyordu.

Aslında «istiyorum» dediğini hırsız çok iyi anlıyordu. Öpüşleriyle Sezini yarı sarhoş hale koyduktan sonra, onu divanın üstüne upuzun yatırdı. Kendisi de aynı yere yanlamasına ilişti. Sezinin bütün vücudu korkuyla karışık bir haz içinde titriyordu. Bir ara, yumulu gözlerini hafifçe açtı:

— Durun, dedi. Bana doğruyu söyleyin. Siz sahiden hırsız mısınız?...

— Hayır...

— Eşya, para, mücevher filân çalmıyor musunuz?...

— Hayır. Yalnız güzel hanımların kalplerini çalıyorum. Zaten bana bunun için hırsız diyorlar.

— Çok rica ediyorum sizden, sakın buradan bir şey çalmayın.

— Dürüstlüğümden emin olun Sezin hanım. Bütün varlığımla sizi kucaklamıya geldim. Bundan başka hiçbir arzum yok.

Sezin bu sefer kendini, daha büyük bir teslimiyetle onun kollarına bıraktı. Şu yaşadığı dakikalar, kocasıyla beraber duyamadığı bir saadeti ona bol bol veriyordu. Tatlı bir rehavet içine düştükleri vakit, hırsız hafifçe doğruldu:

— Küçük bir ricam var, dedi.

— Söyleyin.

— Bir kadeh konyak mümkün mü acaba?...

— Konyak mı?... Konyak var mı bilmiyorum ama, viski var...

— Daha iyi... Eğer zahmet olmazsa.

— Peki... Siz hiç kımıldamayın. Ben usulca mutfağa geçeceğim.

— Lûtfen...

Sezin usulca yerinden kalktı. Parmaklarının ucuna basa basa yürüdü.

Çıt çıkarmadan kapıyı araladı. Mutfağa geçti. Biraz sonra da elinde kadehle geri döndü. Çapkın Hırsız, tam bir centilmen edasiyle ayağa fırlayıp kadının elinden ka dehi aldı. Sezini bir daha öptükten sonra viskiyi sonuna kadar içti:

— Nasıl teşekkür edeyim, bilmiyorum, dedi. Hemen gitmem lâzım. Belki bir tehlike belirebilir. Size, Allahaısmarladık diyeyim sevgilim...

Hemen pencereye doğru seğirtti. Sezin, kendini zorladığı halde, arkasından seslenmeden edemedi:

— Hişşşt... Bir daha ne zaman geleceğinizi söylemediniz ki...

— Gününü bilemiyorum ama, ben size telefon ederim. Olmaz mı?...

Genç kadın, mahzun, boynu bükük cevap verdi:

— Olur.

★

Ertesi sabah Sait bey, mahmur gözlerle, Emniyet Müdürlüğüne telefon ediyordu:

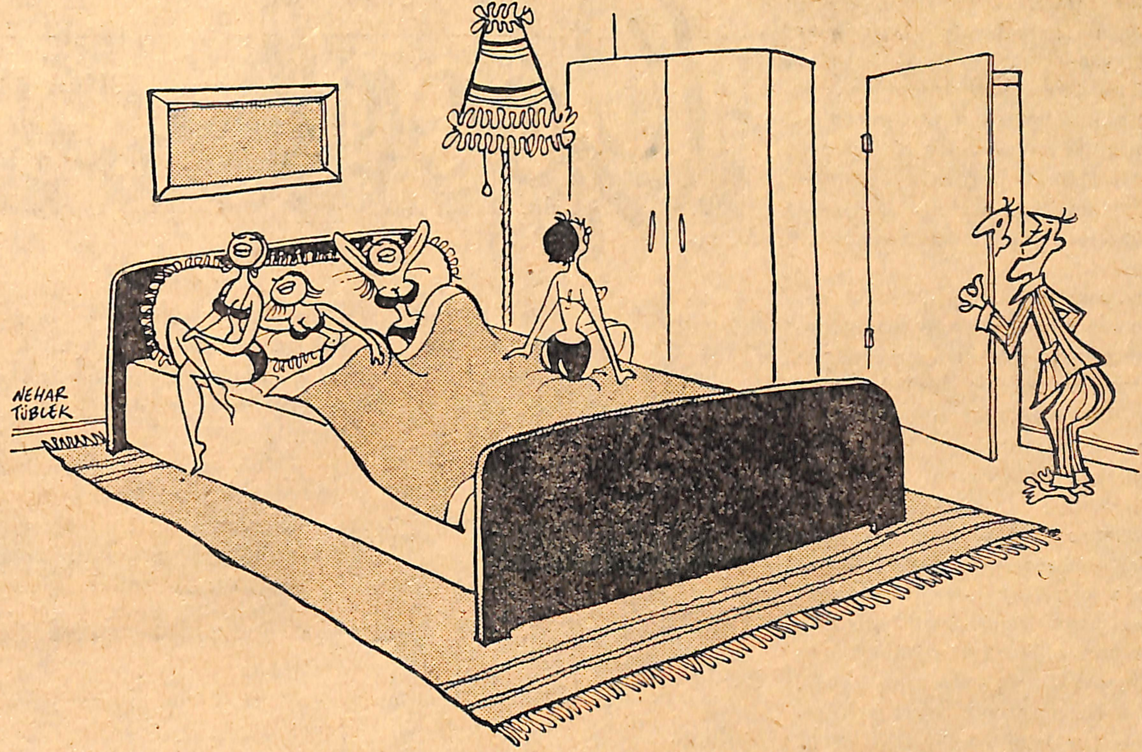
— Evet efendim, ceketim holde asılıydı... Evet, 7000 lira kadardı... Yooo, dışarıda düşürmüş olamam, çünkü gece eve geldiğim vakit, portföyümü çıkarıp kapıcıya para vermiştim. Evet... Lûtfen... Size zahmet olacak. Bekliyorum efendim...

Sezin, heyecanını belli etmemek için öteki odaya geçti. Pencerenin camına alnını dayamış, kendi ken dine mırıldanıyordu:

— Ne olmuş sanki?... Dünya yerinden mi oynamış?... Ne çingene adam Yârabbi... «Nasıl olsa yakında Millî Korunma Kanunu kalkıyor» diye iki gün önce göbek atıyordu. Hâlâ da gözü paraya doymaz... Kör olasıca gözü...

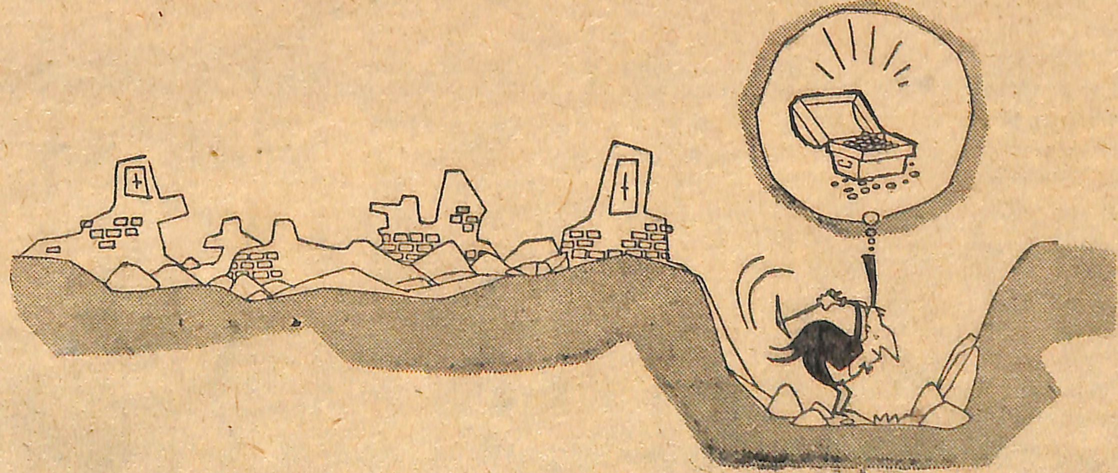
Adnan VELİ

Evliler bekârlardan çok yaşıyor... (Gazeteler)

— Görüyorsun ya kardeşim, ömrüme ömür katıyorum...

Belediye, istimlâk borçları için para arıyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

EĞER dinlendirici bir pazar tatili geçirmek, çılgınca eğlenmek istiyorsanız, bizim Cafer'le arkadaşlık kurmanızı tavsiye ederim. İyi çocuktur. Gerekirse dostu için canını verir. Ben bugün hastaysam, elimde yirmi günlük rapor varsa, bunun sebebini Cafer'de aramak yerinde olur. Ulan Cafer boyun bosun devrilsin! Elin garibinden ne istedin a teres!

Bu yaşıma geldim, daha bir kere olsun futbol maçına gitmedim. Gene gitmiyecektim ama, Cafer'in hatırını kıramadım İki bileti varmış. Hem bugünkü maç öyle mühim, öyle mühimmiş ki, bütün memleket bu oyunun neticesini bekliyormuş.

Eğlence stad kapısında başladı. Cafer'le el ele tutuşmuştuk. Kalabalığa karıştık. Cafer'de olan sağ elimle aramızda üç kişilik bir mesafe var, onlara yetişebilmek için sağa sola dirsek vura vura kendime yol açıyorum. İçeri girdiğimizde ter içinde kalmıştım. Tribünlere baktım, hayretten ağzım açık kaldı. Dalgalanan insan yığınını görünce, Cafer'in söylediği gibi ortada bir memleket meselesi olduğuna ben de inandım. İki takımın taraftarları da bayraklarını çekmiş, ellerinde borazanlar, propaganda toplantılarında karşılaşan partililer gibi birbirlerine demediklerini bırakmıyorlar! Biz de bir yere sıkıştık.

Oyuncular sahaya çıkıp, halkı selâmladı. Alkış, ıslık sesleri birbirine karıştı. Cafer kabına sığamıyor:

— Eğer maçın havasına uyarsan, öyle eğleneceksin, öyle eğleneceksin ki, bugünün tadını ömrün boyunca unutamıyacaksın! diyor. İşin içinde şampiyonluk var, boru mu?

Memleket meselesini halledecek olan maç başladı. Top ortalarda dönüyor. Hangi oyuncu topa dokunsa halk bağırmaktan yırtınıyor. Millî duyguları kabaranların durumlarını yakından bildiğimden onlardan geri kalmamak, başımı derde sokmamak için, ne yaparlarsa ben de öyle yapıyorum. İki yerli takımın oyunundan memlekete ne gibi faydalar geleceğini bilmiyorum ama, nolur nolmaz diye cıyak cıyak bağırıyorum:

— Hakeeem!

— Yuuuh!

Yanımda Cafer, ellerini ağzına boru gibi yapmış, sesleniyor:

— Aaaah! O da kaçırılır mıydı, Ahmet?

Nefes almak için susarken, ben başlıyorum:

— Aaaah! Ne halt ettin, Ahmet?

Ahmet'in kim olduğunu, neyi ka çırdığını bilmiyorum. Cafer'e sordum:

— Ahmet hangisi?

Nah şu siyah-beyaz formalı dokuz numara.

— Peki, neyi kaçırdı?

— Ulan amma çocukça soruyorsun be! Topu kaçırdı işte...

— İyi ama sen neden karışıyorsun? Bağırma, bırak bildikleri gibi oynasınlar.

— Bağırmamak elde değil ki... İçinde renk aşkı, bayrak sevgisi olan herkes bağırır!

Konuşmasının sonunu zor getirdi. Önünde zıplayıp duran birinin omuzlarından tutmuş, hem tepiniyor, hem de bütün gücüyle sesleniyor:

— Ulan hakeeem!... Gözüne gözlüüük!

Ben de onlar kadar milliyetçiyim. Bayrak sevgisi nedir, bilmem mi? Mâdem kabahat hakemde, usulü bozmamak için etrafa uyuyorum:

— Hakeeem! Miyop musun kerata?

Bir ara Cafer'e sordum:

— Yâhu bir dakikacık tepinme de, futboldan memlekete ne gibi faydalar geldiğini söyleyiver Bunlar yenilse nolur, ötekiler yenilse nolur?

Bilgisizliğimi ayıplar gibi yüzüme baktı:

— Noluru var mı be, koca şampiyonluk çatır çatır gider!

— Vay canına... Desene işin ucunda gerçekten millî bir dâva var! Peki ama, biz neden zıplayıp duruyoruz? Biz tepinmesek şampiyonluk gider mi?

— Gitmez, fakat maçın zevki kalmaz. Bak şeref tribünündekiler bizden fazla coşmuşlar.

Biz böyle konuşurken, âniden kulağımın dibinde bir bölük insanın:

— Gooool! diye çığlığı basmasiyle yerimden sıçramam bir oldu. Kendime gelmeye çalışırken, geriden birisi boynuma sarılıp, yanaklarımı öpmeye başladı:

— Dur kardeşim, kendine gel! derken ensemde bir tokat!... Arkaya dönüp:

— Kim vurdu be? diye bağırdım, duyan yok! Bir kaç kişi:

— Amma attık ha... diyor.

Sinirim tepeme çıktı. Nolursa olsun deyip, gürledim:

— Bir daha atsanıza göreyim!

Herifler nisbet şeklinde cevap veriyorlar:

— On iki tane atacağız, on iki tane!

— Ulan burası dağ başı mı? Siz atarsınız da, bizim elimiz armut mu toplar?

Cafer kolumdan çekip, kulağıma fısıldadı:

— Sinirlenme yâhu... Onlar tokattan değil, golden bahsediyorlar.

— Peki neden enseme vurup, yanaklarımı öptüler?

— Futbolda âdet böyledir. Gol atan taraf sevinçten adama her şeyi yapar.

— Her golde beni böyle tokatlıyacaklar mı?

— Samimiyetten kardeşim, samimiyetten... Elini çabuk tut, sen vur! Uyman lâzım.

Maç yeniden başladı. Bütün dikkatimle oyuncuları takip ediyorum. Onlara uymam lâzım, biiir. Golü önce benim görüp, kimseden sille yemeden tokatı önüme gelen birine benim yapıştırmam lâzım, ikiii. Cafer yırtınıyor:

— Yuuuh; inek hakem!

Ben geri kalır mıyım? Basıyorum yaygarayı:

— İnek hakeme bak, yuuu!...

Stad inliyor:

— Ye onu yeee!... Hastanelik et!

N. V. S.

★ Mizah edebiyatımızda yeni bir yıldız parladı: Nusret Vedat Saygel...

★ Her yeni yıldız gibi, o da Akbaba sahifelerinde ışıldıyor.

★ Saygel, mizahı anlamış, tatmış bir gençtir. Daha ilk denemelerinde bize «Neveseri Gördünüz mü?» gibi günlük haberlerden küçük bir şaheser çıkardı.

★ Akbaba, Türk mizahı için ondan çok şeyler umuyor ve bekliyor.

Ben taklit ediyorum:

— Ayağının altına al çiğne!

Yanımdan biri soruyor:

— Oralarda boş bir gazoz şişesi yok mu?

Caferin önünde bir şişe vardı, herife verdim. Şişeyi aldı, sahada koşuşanlara doğru fırlatıverdi. Bu sefer ben, önümde oturana:

— Çabuk dedim, çabuk bir gazoz şişesi verin bana.

Bulup, buluşturup verdiler. Bütün bunların neden söylendiğini, neden yapıldığını bilmiyorum ama, Caferin, sözü aklımdan çıkmıyor: «Futbol seyretmenin de bir usulü var.» Niçin cahil kalayım? Şişeyi fırlattım sahaya! Sesler devam ediyor:

— Ah! Şut çek be, şut!

— Atlat, atlat!

— Yuuuh!

Biz böyle bağrışıp dururken, bir uğultu yükseldi:

— Gooool!

Arkamdan da sırtıma bir tekme! Önde oturanların üzerine kapaklanmışım! Doğruldum. Cafer boynuma sarıldı, hem öpüyor, hem de:

— Nasıl attık? diye soruyor.

— İyi attınız, iyi attınız ama,

bana tekmeyi hangi köpoğlu attı?

— O kadar olur canım. Bak berabereyiz. Sen oyunu şimdiden sonra gör. Nasıl, zevkli oluyor, eğleniyorsun değil mi?

— Tabiî eğleniyorum, fakat git sek artık.

— Heyecan yeni başlıyor be... Santra yapıldı. Top sarışın bir oyuncunun ayağında... İçimden dua ediyorum: «Bu kadar gol yeter Allahım, nolur bana acı!» Dört gözle topu kolluyorum. Şöyle kale yakınlarına bir sokulsa, en yakınımdan birisine tokat mı olur, yumruk mu, yaradana sığınıp aşkedivereceğim!

Top sekiz numarada... Bir çalım, bir çalım daha, karşı taraftan biri alıyor. Hakem düdük çalıyor. Cafer tepiniyor:

— Penaltı! Bak bu yüzde yüz gol!.

Fırsat, bu fırsat. Etrafımda haklıyabileceğim birisini ararken bir feryat koptu:

— Goool!

Önce omuzuma bir yumruk indi, arkasından Cafer'in sesi:

— Vaziyet 2-1 şampiyonluk garanti!

Öteden bir ses:

— Neyi garanti ediyorsun be? Eğer siz bu maçı alırsanız ben kellemi veririm.

— Aldık bile...

— Hava aldınız! Sen elli koy, ben yüz var mısın?

— Ben parasına oynamam, vaziyet meydanda işte.

Usulü bozmamak için söze karışıyorum:

— Biz şampiyonluğu çoktan ka zandık kardeşim!

— Sen de nereden çıktın be? diyordu, birden sıçrayıp:

— Goool! diye bağırdı ve çok sevinmiş olacak, suratıma bir tokat indirdi, arkasından da:

— Aldınız mı şampiyonluğu? diye alay etti.

Cafer'in kolunu dürttüm:

— Yürü gidelim, istediğimiz ka dar eğlendik işte!

— Yok yâhu nereye gidiyoruz, görmüyor musun vaziyet tehlikeye girdi!

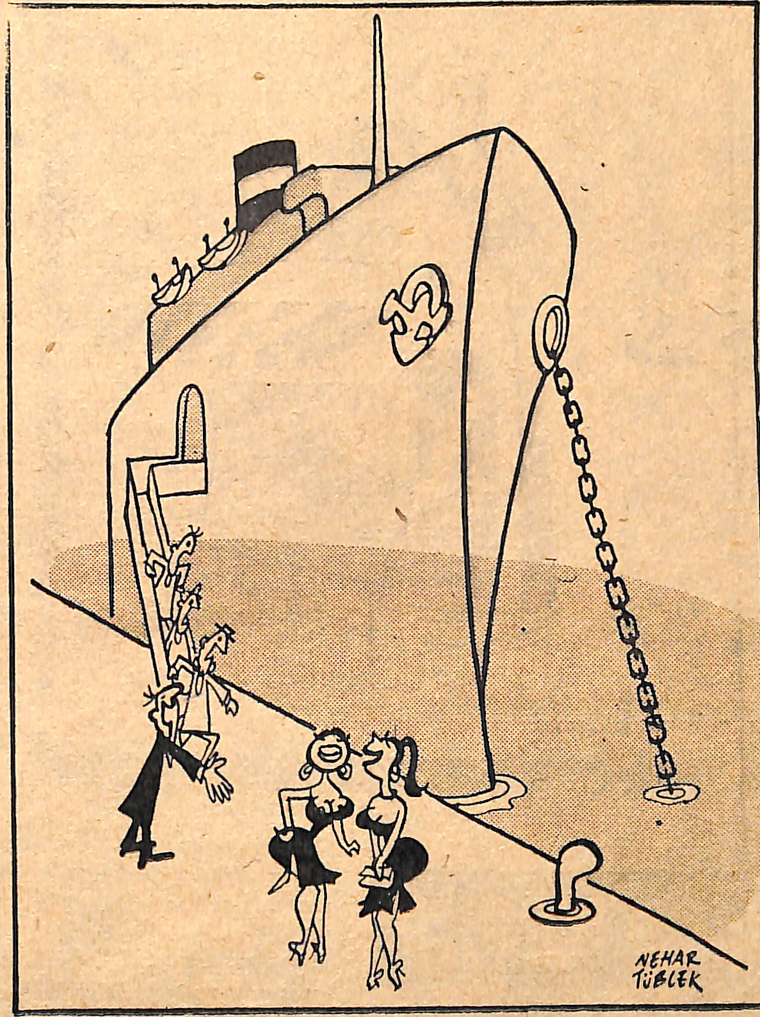
Durum gerçekten tehlikeliydi. Eğer bir kaç gol daha olursa, benden hayır kalmıyacaktı. Yeniden topa daldım. Top, üç numaranın ayağında.. Gazhane tarafındaki kaleden hareket etti. Şim di karşısına başka bir oyuncu çıkmazsa, topu taca kaçırmazsa, hakem oyunu durdutmazsa, deniz tarafındaki kaleye sokulup, sıkı bir şut çekerse, kaleci dalgınlığa gelir topu görmezse, ya da atlar fakat tutamazsa, bu yüzde yüz gol olurdu! Hemen yerimden fırladım, bir yandan: «Goool!» diye bağırırken, Cafer'in yanında oturan ufak tefek dalgın bir adama, suratın budur deyip yumruğu yapıştırdım! Herif şaşırmış, kendisine vuranı ararken ben:

— Daha bu bir şey değil, on iki tane atacağız! dedim.

Ortalık karıştı, başka gol oldu mu, maç çok uzun sürdü mü bilmiyorum, gözlerimi evde açtım.

N. Vedat SAYGEL

Yabancılar memleketimizden kuş alacaklar... (Gazeteler)

Muhabbet tellâlı — Haydi mösyöler... Bıldırcınlarım var, kekliklerim var...

Dâva!

Genç bir kadın, avukat Nazmi Çokbilir'in yazıhanesine telâşla girdi, kendini takdim ettikten sonra konuşmaya başladı:

— Evliyim, dedi, kocamla iyi geçiniyorduk. Fakat bir sene evvel saadetimiz alt-üst oldu. O sabah da her zamanki gibi kahve pişirmiştim. Bir yudum içtikten sonra fincanı itip:

«Berbat!» dedi.

«Hiç de değil çok nefis!» diye cevap verdim.

«Berbat!» diye tekrar etti.

«Çok nefis!» dedim ve böylece kavga etmeye başladık. Sonunda şapkasını aldı, çıkıp gitti! Aradan bir sene geçti, onu bir daha göremedim!

Avukat:

— Anlıyorum bayan, dedi, fakat asıl maksat ve isteğiniz ne?

— Asıl isteğim şu: Başka bir kahve pişirmeli miydim?

Heykel!

Coşkun Söyler şairliği ile övünüyordu. Şehirde gezerlerken, yanındaki arkadaşı yeni açılan meydanların birinde durup:

— Bak, dedi, elli sene sonra bu meydana senin heykelini dikecekler. Bütün şehir halkı gelip geçerken, hayran hayran onu seyredecekler ve...

— Sahi mi? Bana mübalâğa ediyorsun gibi geliyor.

— Evet. Ve «acaba bu da kimmiş?» diye düşünecekler!

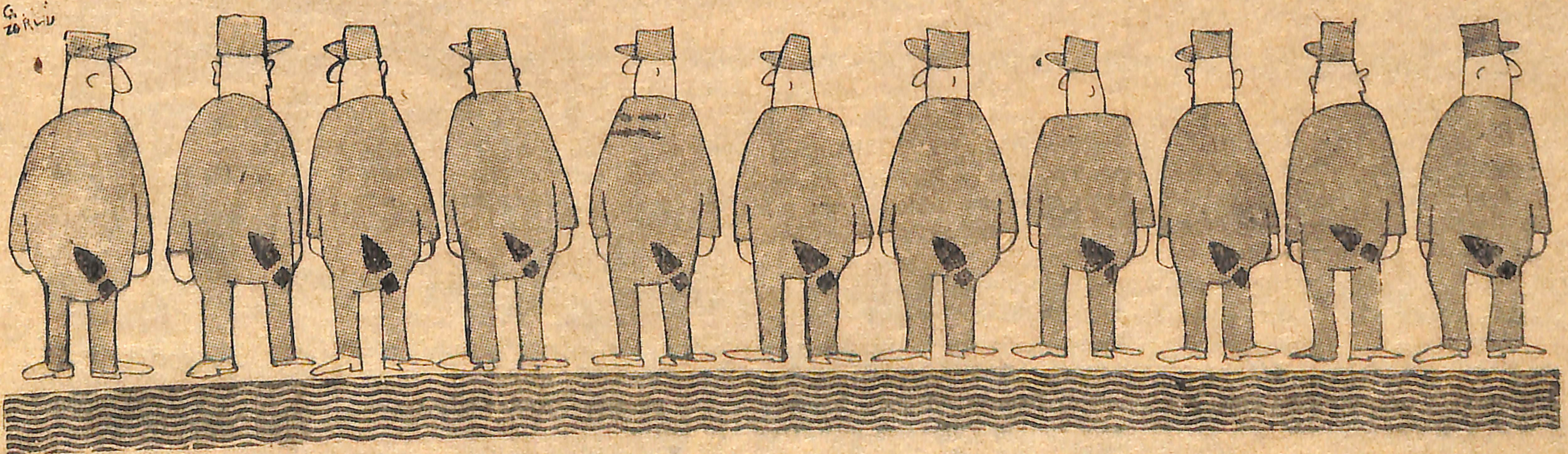
Af talebi!

Savcının:

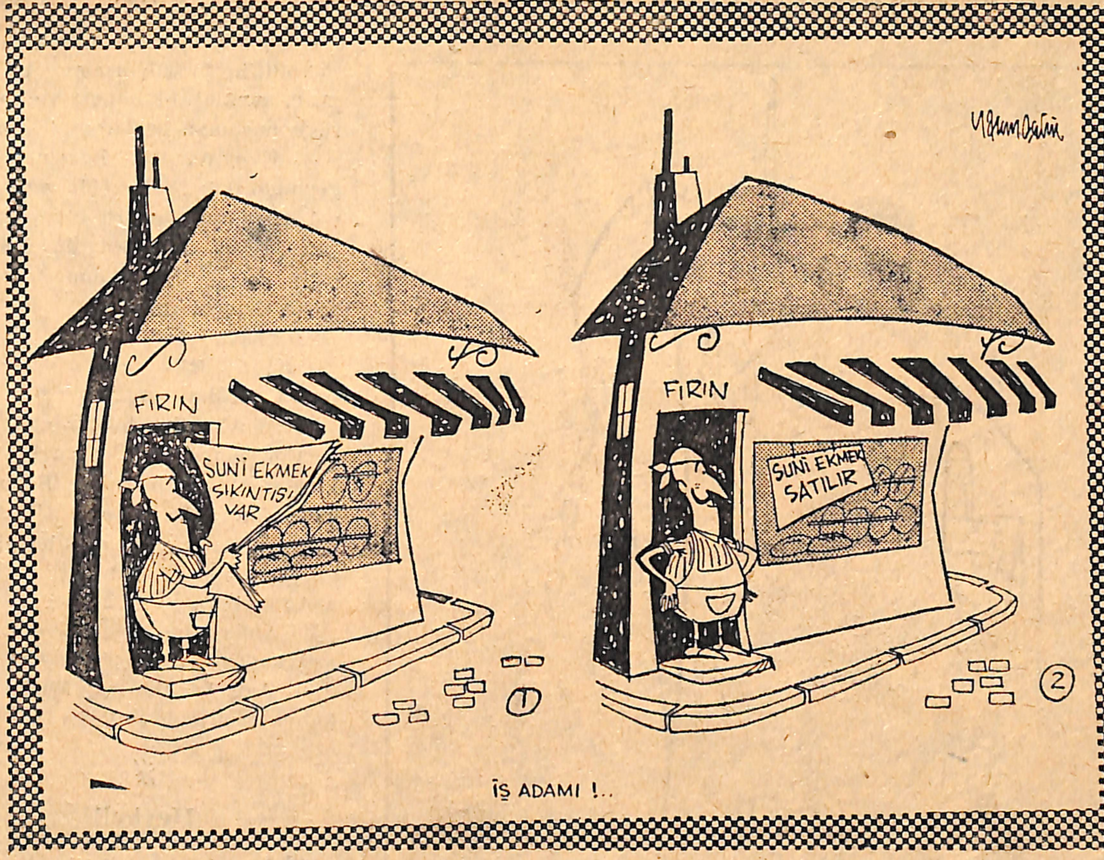
— ... üç cana kıyarken vicdanının sesini duymayan bu cânînin idamını talep ediyorum! demesi üzerine, suçlunun avukatı ayağa kalktı ve:

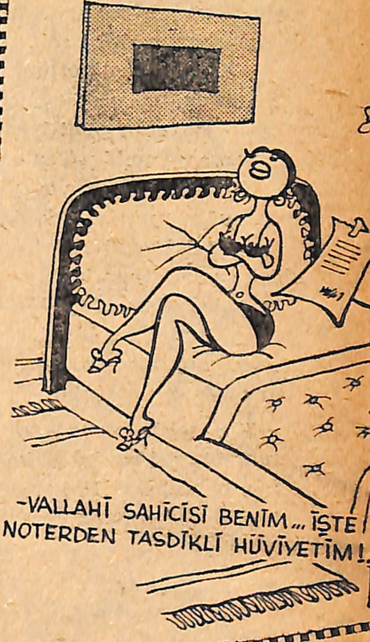
— Sayın hâkimler, dedi, müvekkilimin sağır olduğunun nazarı itibara alınması ricası ile, affını talep ediyorum. Bu şartlar altında vicdanının sesini nasıl duyabilirdi?

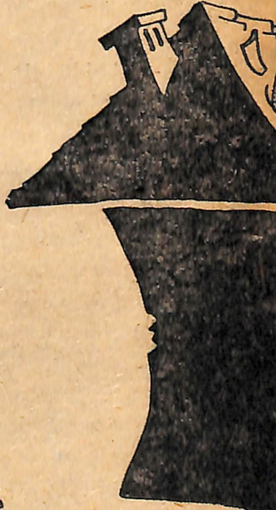
Fabrikalardan her gün binlerce işçi çıkarılıyor... (Gazeteler)

Fabrikasyon!..

DELİ

Eski kibarların, kalburüstü orta hallilerin dalkavukları vardı. Büyük konakların, konak yavrularının haremlerinde, selâmlıklarında, bu dalkavuklar, günlerce, haftalarca, hattâ aylarca postu serer, yer, içer, yatar kalkarlardı. Bununla da kalmaz, kendi misafirlerini de ağırlarlardı.

Deli Hacer de, kibar dalkavuğu idi. Fakat, onun dalkavukluğu yüze gülen, nükte yapan, nabzı yoklıyan, sinsi çanak yalayıcılığı değildi. Sözünü sakınmaz, ileri geri söyler, dobra dobra konuşurdu.

Dizleri ağrıklı, şişman bir kadındı. Durup dururken sıkıntı basar, göğsünü, bağrını açardı. Mindere oturur, ayaklarını uzatırdı. Kış, yaz, hiç durmadan terlerdi. İri yazma mendiliyle, puflıyarak terlerini kuruturdu:

— Göksu testisi gibi sızıyorum. Teri kesmek için de ilâç varmış ama, iyi değilmiş.

Gittiği konaklarda, evlerde sinirden şikâyet eden genç, yaşlı kadınlara yan yan bakardı:

— Kibar, zengin oldun mu, adın, sinirlidir. Fakir oldun mu, deli derler. Ben de zengin olsaydım, adım Deli Hacer olmazdı. Herkesler «Hacer hanımefendi biraz sinirlidir» derlerdi!...

Onun dobra dobra konuşuşu hoşa giderdi. Onu, sevmiyen yoktu.

Muharremde aşuresi, kurban bayramında eti, şeker bayramında şekeri, entarilik basması, ramazanda diş kirası ayrılır, saklanırdı.

Deli Hacerin Edirnekapısında nohut oda, bakla sofa bir evceğizi vardı. Vardı, diyorum ama, görmedim. Kendi anlatırdı:

— Sizin konakların yanında kulübedir. Gel gelelim, mahallede vükelâ konağıdır. Üç senede bir, boyacı Gaspara, bir perdah boya geçirtirim. Döşeme tahtaları gıcır gıcırdır. Sokağa çıktığım zaman, mahalle karıları sorarlar: «Hacer hanım, nereye?» Onlara: «İrat toplamıya gidiyorum» derim.

Bir kahkaha savurur:

— Alık karılar, benim, konak sofralarında çöplendiğimi, hediyelerle geçindiğimi nereden bilsinler?... Eve, hep ellerim sepetler, bohçalarla dolu dönerim. Karılar, koşarlar. Onlara, evi baştan aşağı sildirir, süpürtür, toz aldırtırım. Çamaşırlarımı yıkarlar. Ateşi yakarlar. Para veririm, bakkala, kasaba koşarlar. Zerzevatı ayıklarlar, tencereyi ocağa koyarlar. Kah vemi pişirir, elime verirler. Ben, köşeye kurulurum. Onlar, zebilha ne bardağı gibi karşıma dizilirler, işaret ederim, yere otururlar. Artık anlatayım diye ağzımın içine bakarlar: «Yediğin içtiğin senin olsun, gördüklerini söyle!» Ben de başlarım ballandıra ballandıra anatmıya. Sizden iyi olmasın, beni sevenler çok. Bütün konakların kapıları, bana açık. Karılar, söylediklerime güç inanırlar. Hakları da var. Yedikleri, içtikleri ne, gördükleri ne? Sağ olun, var olun, hepiniz, deli Haceri düşünürsünüz. Sayenizde, neyim eksik? Aldıklarımın fazlalarını karılara dağıtırım. Öyle sevinirler ki sormayın. Onların gözünde, hanımefendi olurum. Gülmeyin ayol. Her horoz, kendi çöplüğünde öter!...

Deli Hacer, doğru konuşuyordu. Dalkavukluğunu inkâr etmiyordu. Kibar dalkavuğu olduğu halde kibarlarla, kibarlıkla alay ediyordu. Bu, bir kuvvetti. Bu, kenar mahalede yetişmiş, cahil kadın, bu kuvveti nereden bulmuştu?

O, «kendi çöplüğünde» vüzera, kübera, rical konaklarının hanımefendilerinden daha ziyade «hanımefendi» idi.

Bu akıllı kadına neden «deli» derdik?. Hâlâ düşünür, dururum.

※

Yıldız

Tiyatro müdürü, yeni oynanacak bir komedide küçük bir rol alacak olan yeni aktrisine:

— Ya... Demek sizsiniz... Sizi büsbütün başka türlü tasavvur etmiştim, dedi.

Aktris kırıtarak sordu:

— Tostoparlak, kısa boylu, çirkin mi?

— Bilâkis! İnce, uzun boylu ve güzel!

Benzeyiş!

Bayan Nâzik, pür hiddet fotoğrafhaneye girerek, elindeki zarfı masanın üzerine fırlattı:

— Çekmiş olduğunuz resimleri iade ediyorum. Kocam âdeta bir maymuna benzemiş!

Fotoğrafçı gayet sâkin cevap verdi:

— Ama bayan, bunu evlenmeden önce düşünmeliydiniz, değil mi?

Maç kaç kaç?

Mehmet Topçu, bilet bulup maça gidememişti. Akşam dalgın dalgın eve dönerken, rastladığı bir arkadaşına sordu:

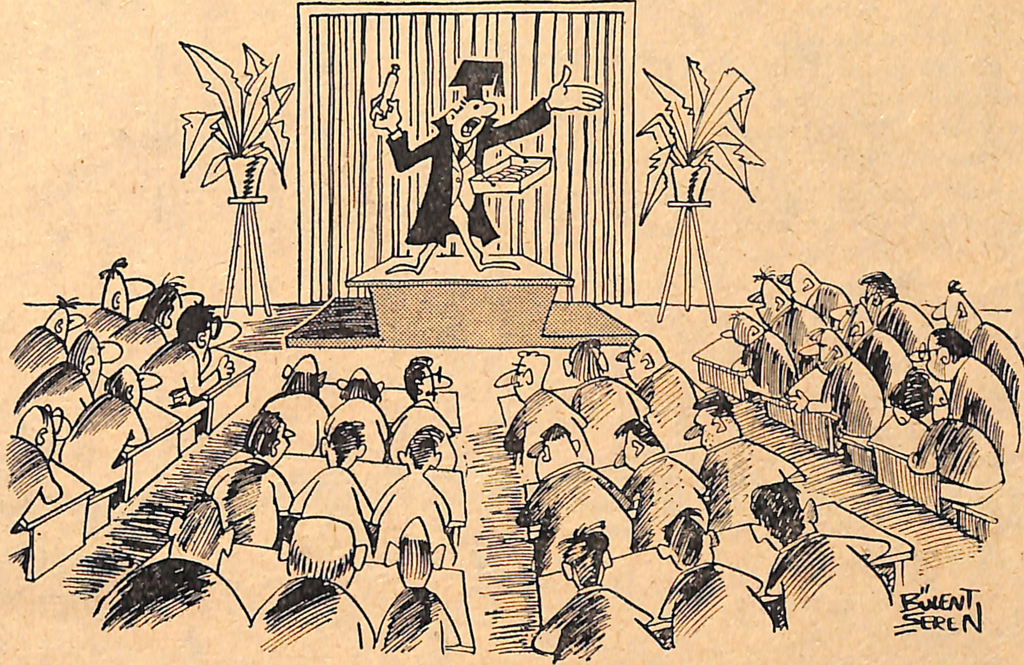
— Türkiye - Hollanda maçı nasıl bitti?

— Sıfır sıfır berabere.

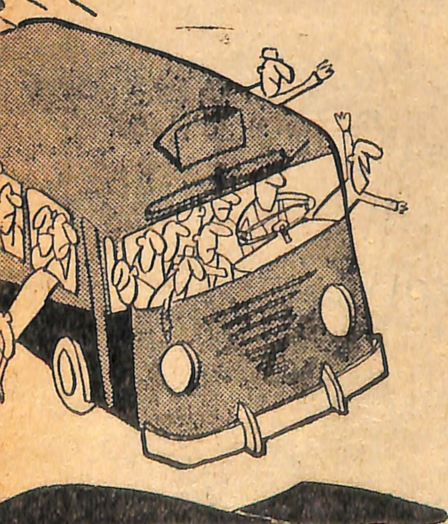
— Ya birinci devre?

DELİK

Kıskançtı, çocukluğundan beri kıskanç. Ama bu kıskançlığı giyim kuşam kıskançlığı, oyuncak, şeker, çikolata kıskançlığı sanmayınız. Bu, sadece sevgi kıskançlığıydı. Kardeşini babasından, arkadaşını öğretmeninden kıskanırdı.

İçi muhabbet doluydu Tomay'ın Bir komşu kızın altın pırıltılı saçlarında gök mavisi bir kurdelâ görünce, sevinçle ona sarılır, onu öperdi:

— Aman ne güzel... Pek yakışmış sana!

Ama, bu sözleri o kıza bir başka öğrenci, yahut öğretmen söylese, Tomay'ın yüzünü mahzun bir bulut kaplar, gözlerinin bütün ışıkları sönerdi!

Tomay'ın yaşı büyüdükçe bu kıskançlığı da büyüdü. İstediği şey imkânsızlığın ta kendisiydi: Evinin, çevresinin, arkadaşlarının bütün sevgisini kendisinde toplamaktı... Hem de kimseye bir zerre vermemek şartiyle!

O, başkalarını seviyordu, sevecekti de. Ama başkaları ondan gayrisini, asla!...

Gün olur, gizli bir vehme kapılır, annesinin, yahut babasının muhabbetini azalmış sanırdı. Bu şüphe içine düşünce, başlardı şikâyetlere, gözyaşlarına...

Etrafın ilgisini çekmek için sık sık yalandan hastalandığı, yalandan sancılandığı, yalandan bayıldığı bile olurdu...

Bu yalanlar o kadar sahiydi ki, kendisi bile yalan olduğunun farkına varamıyordu artık. Sahiden halsiz yatağa düşüyor, sahiden bir yerinin sızladığını sanıyor, sahiden bir iç geçişi ile gözleri süzülüyordu.

Tomay, nişanlandıktan, nikâhlandıktan, hele evlendikten sonra tam mânasiyle azıttı artık. Âdeta tanınmıyacak kıyafetlere girip kocasını takip ediyor, köşe başlarına gizlenip yazıhanesini gözetliyordu. Sebepsiz kavgalar, sebepsiz gözyaşlariyle huzursuzluk içindeydi evleri...

Akşam, kocası gelince onu şüphe dolu gözlerle karşılıyordu:

— Ne o Cemil?... Pek yorgun görünüyorsun bugün?...

— Evet karıcığım, işlerimiz...

Alt tarafını dinlemiyordu artık.. İşleriymiş!... Kimi kandırıyordu o?... Kimbilir nerelerde kimlerle gezmiş, kimlerle sürtmüştü!

Bir tek isteği vardı Tomay'ın: Kocasını suçüstü yakalamak!

Gece, o salonda gazete okurken sessiz adımlarla yatak odasına giriyor, mendilinde, gömlek yakasında bir damla ruj lekesi, ceketinin omuzunda, kendi rengine uymayan bir saç teli arıyordu!

İki yıllık evlilik hayatında bu aradığını bulamamıştı bir türlü.

Ama bir akşam, kocası soyunurken, saadet mi, felâket mi olduğu belirsiz bir çığlıkla kahkahalar atmaya başladı:

— Yakaladım!... Yakaladım!...

Genç adam, iskarpini elinde durakalmıştı:

— Neyi yakaladın Tomay?...

— Seni!... İhanetini!... İşte, işte!...

Deli gözlerle üstüne yürüyor, sağ elinin uzun, kırmızı tırnaklı işaret parmağını uzatmış, çorabındaki küçük deliği gösteriyordu:

— Bu delik!... Bu küçük delik sabahleyin sol ayağında idi senin!...

Gözlerini kapamış, dişlerini sıkmış, âdeta sayıklarcasına:

— Söyle, diyordu, söyle... Nerede, kimin evinde, kimin koynunda soyundun?... Söyle!... İtiraf et!...

Kocası, şaşkın gözlerle bir karısına bakıyordu, bir ayağındaki delik çoraba...

Söz, yemin, hiçbir şey fayda etmiyecekti. Bunu biliyordu. Ama suçsuzdu da... Ne bir eve gitmişti, ne bir kadınla buluşmuştu, ne de karısının hayal ettiği gibi soyunmuştu...

Ağır ağır, sol ayağındaki iskarpini de çıkarınca, bu sefer o, Tomay'ın kahkahalarını aşan çığlık çığlık kahkahalarla gülmeğe başladı:

— İşte!... İşte!... İşte!...

Yuvalarını bir aile felâketinden kurtaracak delik, sol ayağındaki çorabın ucunda, telâştan büyümüş bir göz gibi onlara bakıyordu!

ÇİMDİK

※

Nesi kalır?

Marilyn Monroe'nun filmine gitmişlerdi. Sinemadan çıkarken adam, karısına:

— Gerçekten şahane bir kadın, dedi.

Kadın dudak büküp, cevap verdi:

— Püh! O fesat yuvası fettan gözlerini, o şehvet akan etli dudaklarını, o dolgun göğsünü, o hâlini o tavrını bir tarafa atacak olursan, benden fazla nesi kalır?

SAAT KAÇ?

Mehmet Durguner işi acele olduğundan otomobilini hızla sürüyordu. Bir ara, bir ağacın dibinde ölü gibi yatan bir adam görünce, işini gücünü unutup, hemen otomobilini durdurdu, koşup adamı dürttü. Adam gözlerini yarı açınca Durguner sordu:

— Kendinizi fena mı hissediyorsunuz? Başınıza bir kaza mı geldi? Hastahaneye götüreyim mi?

— Hastahaneye mi? Neden? Siz bana saatin kaç olduğunu söyleyin, yeter.

— Altı...

— Altı ha... Güzel. Daha bir saat uyuyabilirim!

*

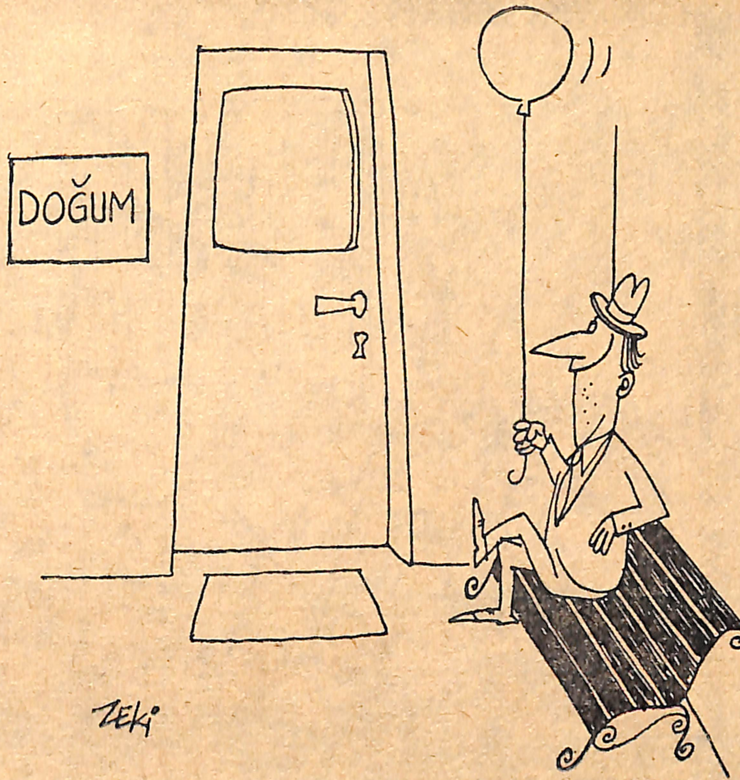
Dalgınlık!

Evde gürültü, patırtı, kıyamet kopmaktaydı. Bir ara Kenan:

— Ah, seninle evlendiğim gün, her halde aptallığım üzerimdeydi, dedi.

Leman cevap verdi:

— Olabilir... Bu iş o kadar aceleye gelmişti ki aptallığının farkına varamadım!

YAZISIZ

TARİF!

Doktor, hastasına sordu:

— Daha iyicesiniz değil mi?

— Evet doktor.

— Tabiî ilâcı da târife uygun bir şekilde kullanıyorsunuz değil mi?

— Evet doktorcuğum, şişenin üzerindeki târifi harfi harfine yerine getirdim.

— Çok güzel! Tarif ne idi?

— Şişenin ağzını sıkı sıkıya kapalı tutmak!

*

Bir eşek!

Balayı seyahatine çıkmışlardı. Oldukça yüksek bir tepeye tırmanırlarken Semra, kocasına:

— Ah sevgilim, dedi, bu yüksek ökçelerle sarp yerlere tırmanmak o kadar yorucu ki... Yukarı çıkabilmem için bir eşek bulamaz mısın?

Adam hayran ve dalgın cevap verdi:

— Bana dayan sevgilim bana dayan!

Güzellik kalblerin anahtarı, işve ve cilve ise maymuncuğudur.

★

Her kadın, kendi cinsi hakkında en kötü düşünen erkekten daha kötü düşünür.

★

Kadın yalancı değildir. Sadece aldatmak ihtiyacını hisseder.

★

Âşık kadın deniz kumu gibidir: Ne kadar yıkarsanız yıkayın ayaklarınıza yapışıp kalır.

★

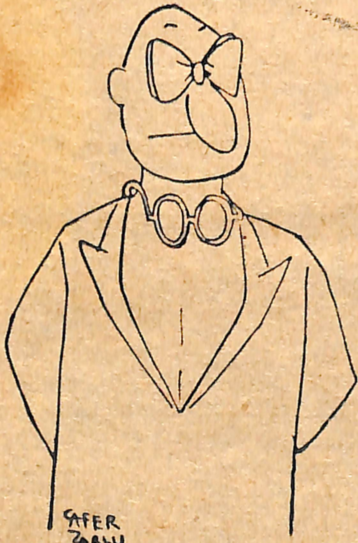
Kadın «yakıcı» olduğu için ateşi sever.

★

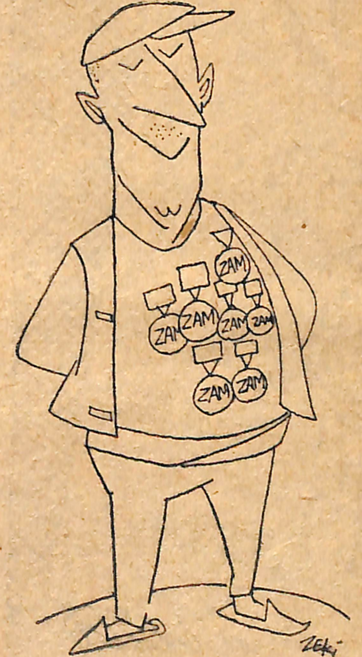
Kadın koca almak için değil karı olmak için evlenir.

★

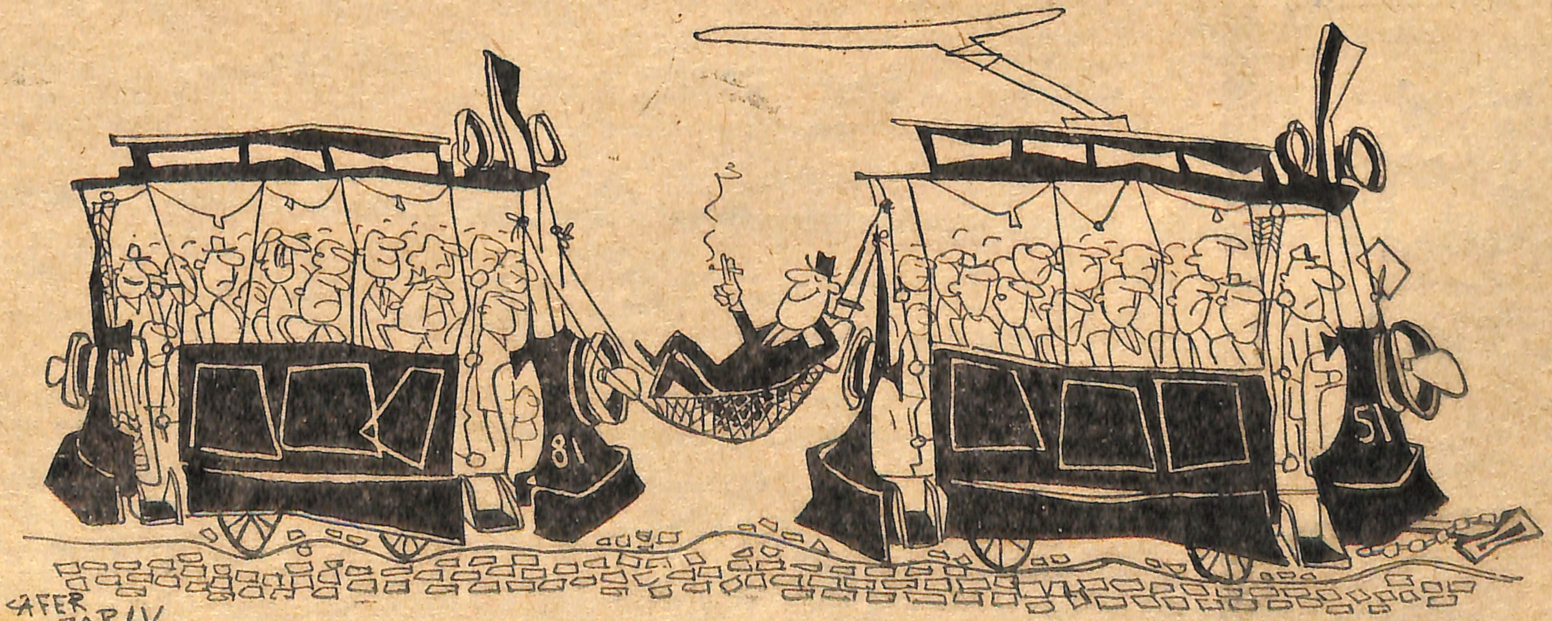
Kadın kalbi çek gibidir: İbrazında hâmiline ödenir.

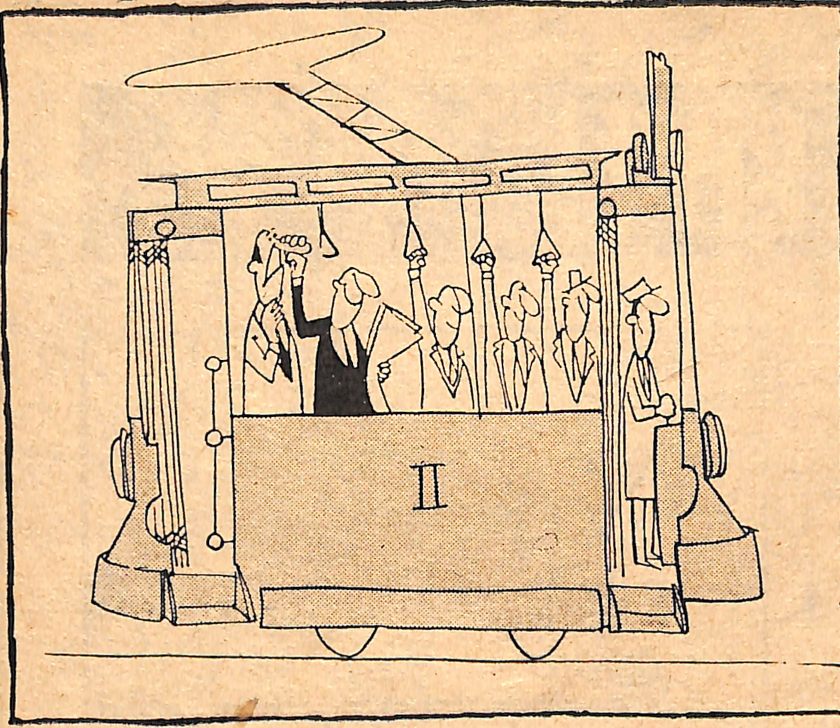
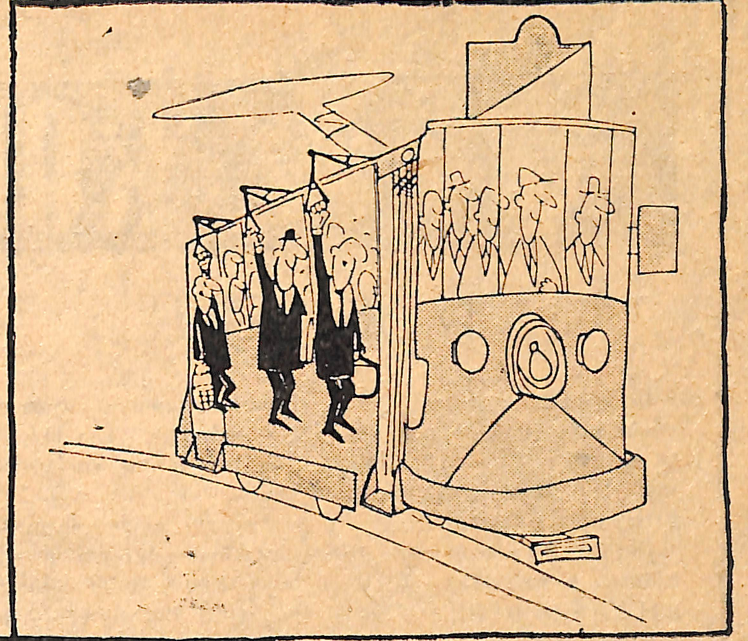
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

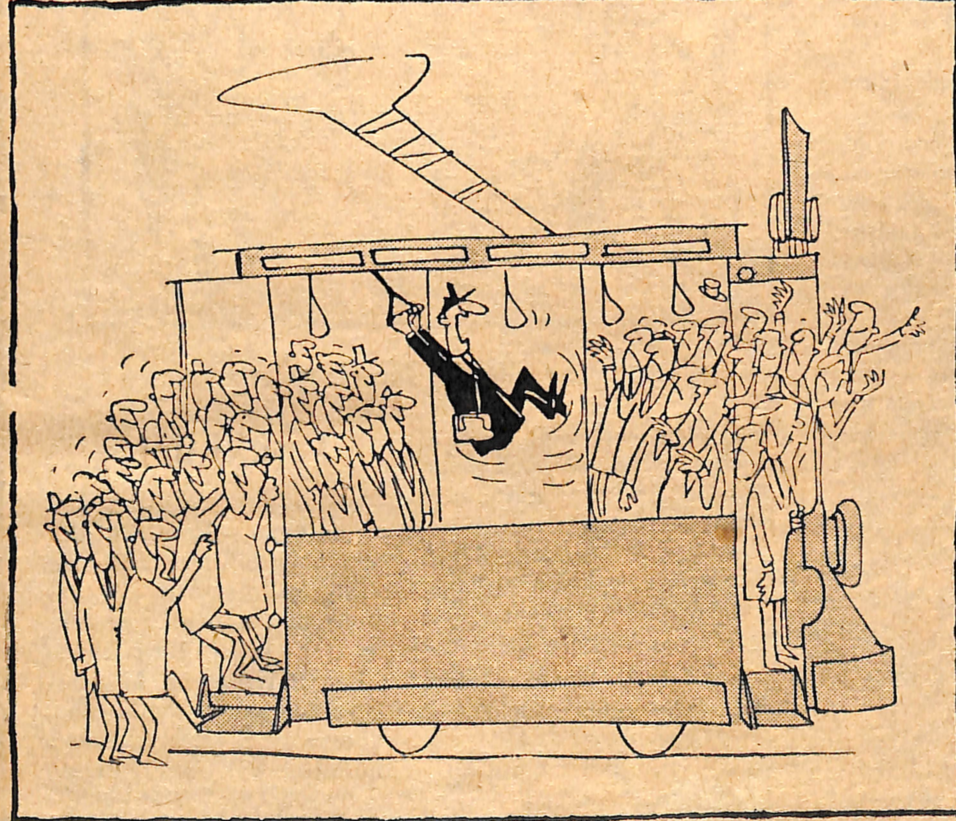
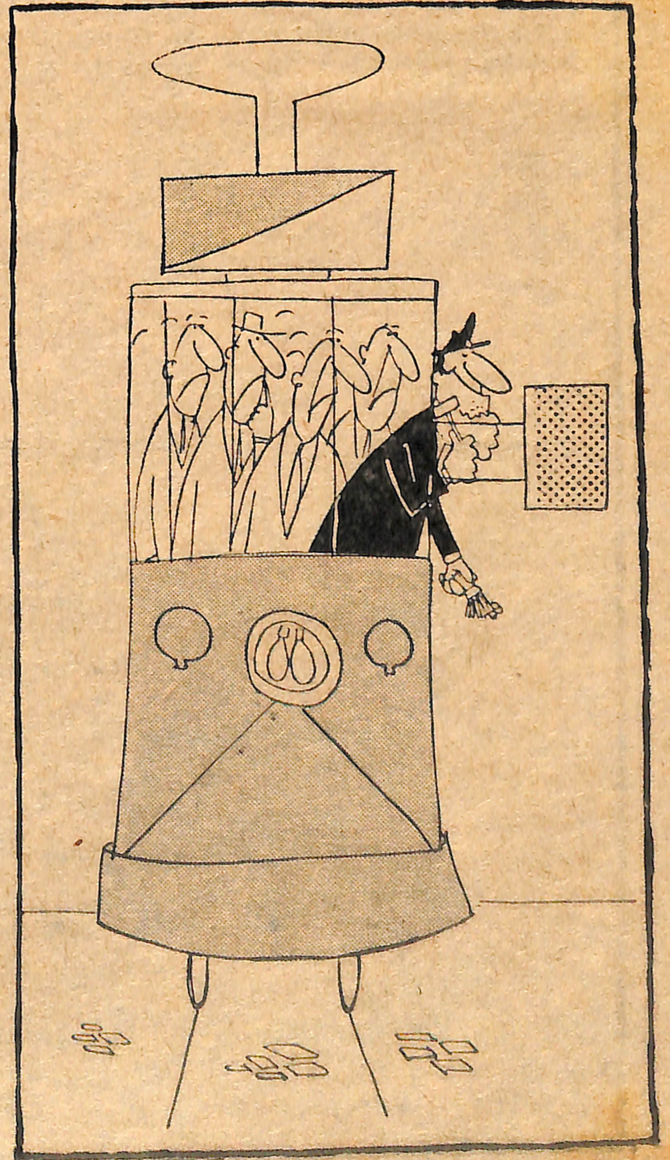
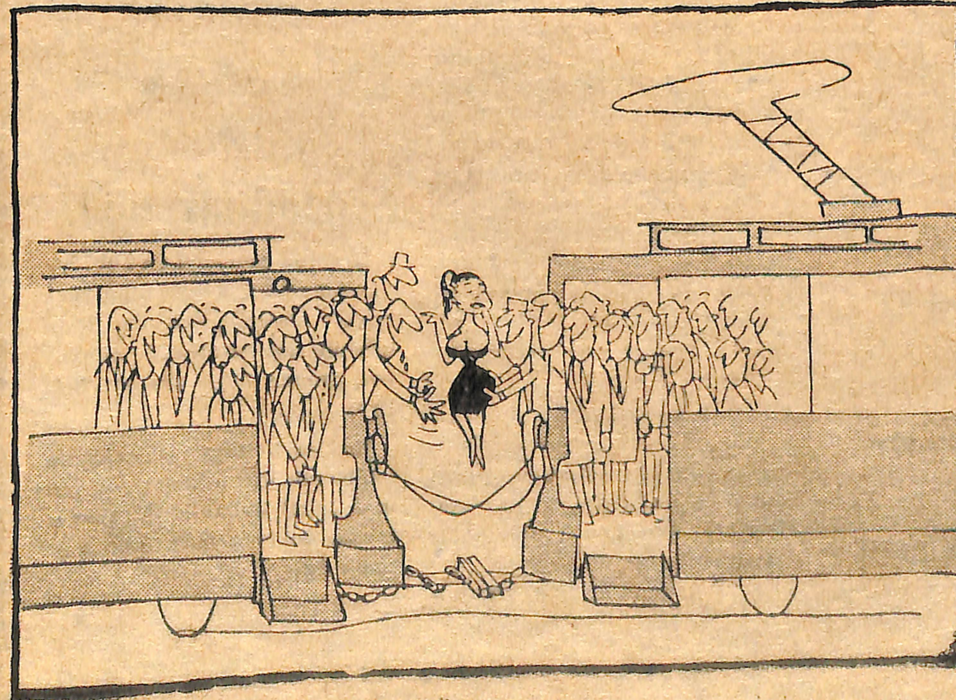
CAFER ZORLU

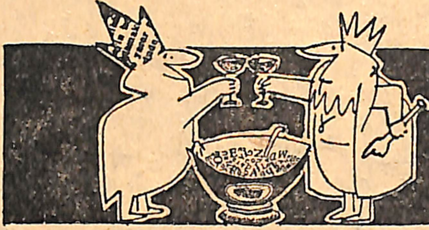

Cafer Zorlu Bursalıdır. Cemal Nadir'in hemşehrisi... Yaşı mı?... Kendisine otuz üç demişler. İtirazı çok seven Zorlu, nedense bu işte zorluk çıkarmıyor.

Zorlu, Fatin Rüştü'nün yakını değildir. Onun zoru karikatürle... Tek üzüntüsü var: Günlük bir mizah gazetesi çıkmayışı!

Emin olun, bizim Zorlu böyle bir gazeteyi karikatürle doldurmak için hiç zorluk çekmez!

kokteyl

TAŞ!

İki çeşit taş severim... Birisi yüzük taşı... Pahada ağır, yükte hafiftir... Birisi değirmen taşı... Yükte ağır, pahada hafiftir; amma faydalıdır.

Üst tarafı ya antikadır... Dikilitaş, Çemberlitaş, Kıztaşı gibi... Ya zararlıdır... Böbrek taşı, safra taşı gibi...

Onun için taşı bab tutmam...

Taşın belki yapı bakımından kıymeti vardır; fakat çimento çıkalı onun da pabucu dama atıldı... Amma hâlâ elde ve dilde yerini muhafaza ediyor...

Beşiktaş makbul bir semttir, Nişantaşı keza... Amma Toptaşı hâlâ divanelerin semti sayılır. Halbuki bu şerefi çoktandır Bakırköy almıştır.

Taş yürekli adamı sevmem... Taşkasap semtini bilmem... Taşköprü kasabasının şöhretini işitmişimdir. Eskiden Ankara'da bir Taş Han vardı. Yıktılar, yerine İş Bankasını yaptılar.

Taş yerinde ağırdır lâfı, gûya herkesin kendi memleketinde itibarlı olduğunu göstermek için söylenmiş hoş bir lâftır. Taş, her yerde aynı ağırlıktadır.

Taşların içinde sevmediğim mezartaşı, iğrendiğim apteshane taşıdır. Kaldırımtaşı pespâyedir. İlgilenmeğe değmez. Şair, taşı yermek için:

«Kazâra bir sapan taşı bir altın kâseyi kırsa»
«Ne kıymetten düşer kâse, ne artar kıymeti tâşın»

demiş... Hakka ki doğru söylemiş.

İnsanları, meselâ şirretlikte kıyaslarken:

— Sen, ona taş çıkardın! derler... Bu taş ameliyatla çıkarılan böbrek taşı değildir. Damada bir taş eksikli oynıyarak karşısından üstün olduğunu göstermek için söylenmiş bir sözdür bu!

Şu «taşa ölçelim» lâfının nereden geldiğini bilmem amma, bir adam, birinin meselâ bir yerinde bir âfet, bir yara, bir kırık olduğunu tarif ederken kendinin veya karşısındakinin vücudunda o yeri göstermek isterse:

— Taşa ölçelim! der... Allah göstermesin demektir. Nedim... İstanbulu methederken:

«Bir taşına yekpâre Acem mülkü fedâdır»

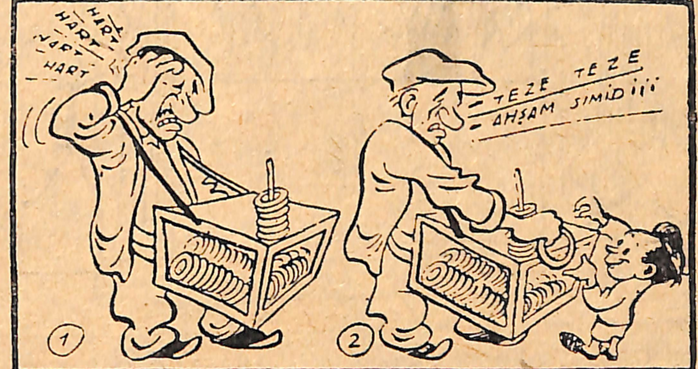
der... Öyledir mubarek amma, taş da kalmadı gibi bir şey... Ne ise orası bize lâzım değil... Gelelim taş bahsine...

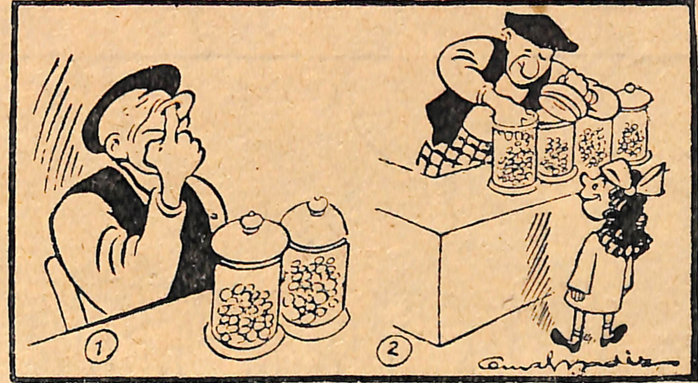
Zıpzıp taşı, sapan taşı, yüzük taşı, pirinç taşı, böbrek taşı, safra taşı, dama taşı, değirmen taşı, uğur taşı, teslim taşı, biley taşı ponza taşı, zımpara taşı, Eskişehir taşı, temel taşı, çakıl taşı, su taşı, kefeki taşı, kaldırım taşı, paket taşı, mola taşı kösele taşı binek taşı... Herhalde daha vardır... Hatırıma gelenler bunlar... Fazla da başımı yormadım... Çünkü ummadık taş baş yarar... Taşın yaramazlığından şikâyet eden şair:

«Atarlar sengi hârâyı dırahtı meyvadâr üzre»

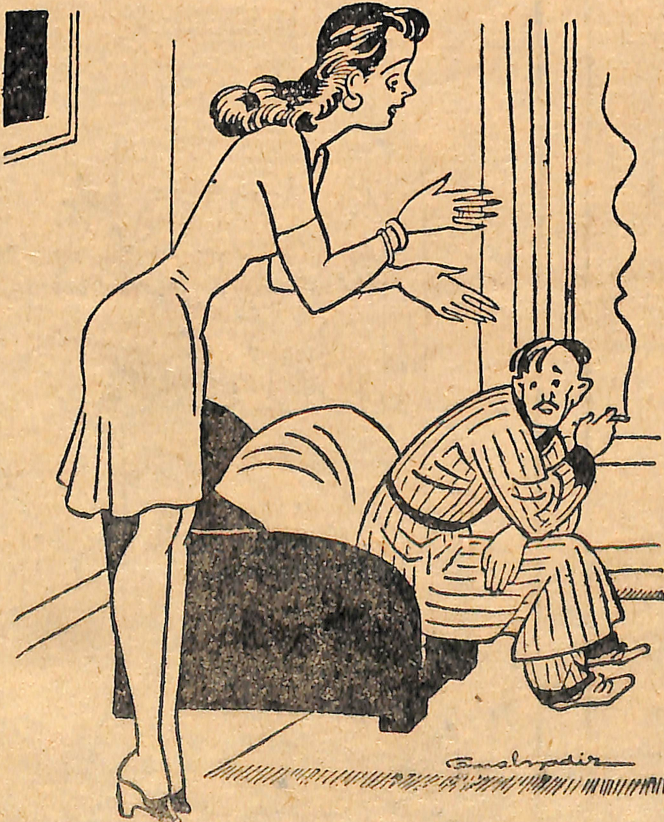
diyerek taşı mes'uliyetten kurtarmak istemiştir. Taş atanların en mâsumu, yemiş ağacı taşlıyanlardır.

B. FELEK
(Cumhuriyet)

«Kalbimde o eller ne derin yareler açtı!...»

Erkek — Yalan!..
Kadın — Vallahi doğru... Billâhi doğru... İpek çorabım kaçsın ki doğru....
Erkek — Öyleyse inandım!...

Teşekkür!

Son siyasî toplantıda hazır bulunan iki bin kişilik kalabalığı cop vasıtasile, saniyede çil yavrusu gibi dağıtan ve bu panik esnasında, kırk yıldır kaybedemediğim kaynanamın üç şehir öteye kaçmasını temin eden, Yarmadağ'ın enerjik polis müdürü, çok sayın Hasan Takmaz'a alenen teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

Yarmadağ halkından
politika gazisi
Hıdır Perişan

Beğendiniz mi!

Her gün kapanan pamuk, iplik, dokuma fabrikalarının yüzlerce, binlerce işçisinin işsiz kaldıklarını gazetelerde okuyoruz. Bunun böyle olacağı belliydi.

İktidar koltuğunu sağlama bağlamak için o kadar çok pamuk ipliği kullanıldı ki, en sonunda dokumacılara iplik kalmadı işte...

(Akşam)

MILLETLER GÜLÜYOR

Yer çekimi!

O gün öğretmen çocuklara yer çekiminin nasıl keşfedildiğini anlatıyordu:

— Çocuklar biliyorsunuz ki yer çekimini ilk keşfeden Sör İzak Nevton'dur. Bir gün, güzel bir yaz günü Nevton bir elma ağacının altında oturuyordu. Tam bu sırada koçaman olgun bir elma daldan kopup onun başına düştü ve bu olay sayesinde de İzak Nevton yer çekimini keşfetti. Nasıl güzel değil mi?

Arka sıralardan bir ses:

— Tabiî çok güzel diye cevap verdi. Bizim gibi bütün gün sınıfta oturup, sadece ders çalışsaydı zavallı hiçbir şey keşfedemiyecekti!...

Mükâfat

Mrs. Cohen kocasına:

— Sevgilim, dedi. Seni boğulmaktan kurtaran adama hiç olmazsa bir dolar bahşiş versek!...

Mr. Cohen itiraz etti:

— Yok canım; o beni kurtardığı zaman ben yarı ölü vaziyette idim zaten... Yarım dolar ver yeter!

Sırayla!

Dişçinin sandalyesinde oturan adamcağız feryat etti:

— Hey! Ne yapıyorsunuz? Çektiğiniz diş, ağrıyan dişim değildi ki!...

Dişçi sükûnetle cevap verdi:

— Üzülmeyin canım; şimdi sıra ona geliyor!...

Pazar uykusu!

İki hıristiyan konuşuyorlardı:

— Pazar sabahları ne kadar uyursunuz?

— Valla, bu şeye bağlı...

— Neye bağlı?

— Papazın vaazı uzatma müddetine!...

YAZISIZ

Canlı olsun!

Bir ölüm sahnesi filme alınacaktı; fakat yapılan provaların hiçbiri tatminkâr olamıyor, rejisör bir türlü memnun edilemiyordu. Onuncu veya daha fazla adette provadan sonra artık sabrı taşan rejisör baş artiste şöyle bağırdı:

— Biraz gayret gösterin canım! Şu ölüm sahnesi biraz daha canlı olsun...

Hızlı binici!

Spor kulübünde iki âza yeni bir jokeyden bahsediyorlardı. Biri sordu:

— Hakikaten John, söyledikleri kadar hızlı bir binici mi?

— Hızlı binici de söz mü? dedi öbürü. Diğer yarışçılar ona yetişebilmek için ondan iki misli daha hızlı gitmek zorunda kalıyorlar!

Gerdanlık!

İki meşhur sinema artisti bir gazinoda oturmuşlar çene çalıyorlardı. Sarışın olanı, bir ara kızıl saçlısına:

— Şekerim dedi, ne güzel gerdanlık! Bunu yeni mi satın aldın?

Öbürü kırıtarak cevap verdi:

— Yok canım, şimdiye kadar biriktirdiğim nişan yüzüklerimden ben kendim yaptım!

İyi mal!

Adamcağız tezgâhtara yaklaştı:

— Bir eşarp satın almak istiyorum, dedi.

Tezgâhtar eşarp kutularını indirmeden önce sordu:

— Karınız için mi?... Yoksa daha iyi bir şeyler göstereyim mi?

Tebdilhava!

İskoçyalı bir karı koca konuşuyorlardı. Kadın:

— Frank, sevgilim; dedi, doktor bana bir hava tebdilinin iyi geleceğini söyledi!...

Adam şöyle cevap verdi:

— Ne tesadüf karıcığım! Bu gün hava raporunda spiker yarın havanın tamamen değişeceğini söylüyordu.

Sihirbaz

Sihirbaz sahneye çağırdığı çocuğa soruyordu:

— Yavrum! Sen beni daha önceden tanımıyorsun değil mi?

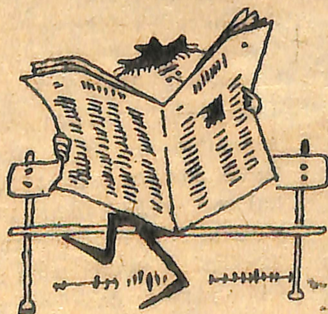
Çocuk cevap verdi:

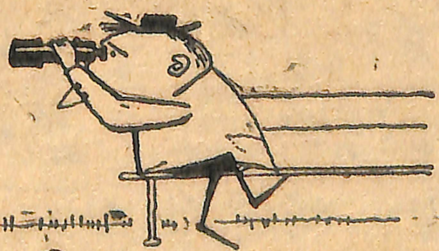
— Hayır babacığım!

Sebep!

— Kocandan ne için ayrıldın Alice?

— Ayda 200 dolar tazminat için şekerim.

YAZISIZ

Ezhar — (Etrafına bakınarak) Müzehher haaanım yuklar mıııy?.

Leylâ — Şimdi gelir... Odasında olacak... Bir dakika, gidip bakayım...

(Leylâ hanım yalıya girer, erkekler sofraya doğru yürürler.)

Abdurrahman — Şey... Senin adın ne idi oğlum?...

Ali — Ali bendeniz...

Abdurrahman — Ha, Ali... Şu masanın üstündeki elektriği yak... İçeride, kapının sağındadır düğmesi...

Ali — Başüstüne Paşam...

(Koşar, elektrikler yanar)

Abdurrahman — İşgüzar bir adama benziyor... Bu sabah, bir tavsiye ile geldi... Yersiz, yurtsuz, perişan kalmış... Acıdım haline... Eh, bize de böyle birisi lâzım, değil mi?... Tosun'un elinden, yemekten başka iş gelmez... Aylığı da az bunun: Yüz lira...

Ezhar — Yüz liraaa?... Şok fena!... Mutlak bir dalavira yapajak!...

Beceren — Yoook... Dalavera aza, çoğa bakmaz Paşam... Ayda yüz lira değil, beş yüz lira da versen onu yapacaktır... Ben, ne kaymak gibi hanımefendiler bilirim, kocası arap halayığa el atar... Neden?... Haram tatlıdır da ondan... (Birden kollarını açarak) Oooo... İşte prensesimiz teşrif buyuruyorlar!...

Ezhar — (Sıritarak) Maşallah, Maşallah!... (Eliyle önce Müzehher'i sonra göğü göstererek) Yerde mehtap, gökte mehtap!...

Beceren — (Elini şakağına koyarak okur) Mâhtaba bakamam yâr gelir hatırıma!... Amaaan, amaaaan!...

Ezhar — (Sarılıp Beceren'i elinden öper) Bejeren!... Bu ne ses? Bu ne seda?... Başaaa hazretleri, siz Bejerenin bu marifetini biliyor muydunuz?...

Abdurrahman — Hayır... Adeta kulaklarıma inamıyacağım geliyor...

Ezhar — Ya siz Müzehher haanım?...

Müzehher — Oooo... Ben, sayın Beceren'in çok marifetini gördüm ama, doğrusu bunu bilmiyordum... İnsan, tabiatın bu kadar güzel bir ihsanını dostlarından yıllarca saklar mı?...

Beceren — (Ellerini göğe açarak) Tebrik edin beni!... Tebrik edin!... Kaç yıldır bu muhterem ailenin içindeyim... Daha ilk defa Müzehher hanımefendinin iltifatlarına nail oluyorum!... Vallahi güzel bayanım, bu gece yalnız siz bir yaşınıza daha basmıyorsunuz... İşte ben de bir yaşıma daha bastım!... (Garsona seslenir) Oğlum Aliii!... Doldur kadehlerimizi bakalım!... Hanımefendiciğim?... Paşam? Siz?...

(Ali elinde rakı dolu sürahi Leylânın yanında bekler.)

Abdurrahman — Biz, karı koca

rakı içmeyiz... Ama bu gece... Birer kadeh, hem sevgili Müzehherimizin, hem sevgili Ezharımızın, hem de büyük, vefakâr dostumuz Ahmet Beceren'in şerefine içeceğiz!...

(Ali evvelâ Leylâ hanımefendinin kadehini doldurur.)

Leylâ — Kâfi... Kâfi... Ay, su koyacak yer kalmadı...

(Abdurrahman Paşanın kadehini doldurmak ister.)

Abdurrahman — (Ezhar'ı gösterir) Paşa hazretlerinin kadehine...

Ezhar — Rija ederim efendim... Mahjup ediyorsunuz... Teşekkür ederim...

(Ali, Abdurrahman'ın işaretiyle Beceren'in kadehini doldurmak ister.)

Beceren — (Sofradan yarı kalkarak) Yooo... Vallahi olmaz...

Katiyen... Paşamdan sonra... İnayet buyurun...

(Sürahiyi Ali'nin elinden alıp Paşa'nın kadehine koyar.)

Abdurrahman — Sâkî sen olduktan sonra, ben iki kadeh de içerim!

Leylâ — Ama Paşa'cığım, öyle ise kadehler yarım olsun...

Beceren — Muhakkak bilirsiniz Müzehher hanım: Nasıldı o?... Meyhanei emelde keyfimce olmadım mest!...

Müzehher — Yârim kadeh verirdi... Yârim kadeh verirdi!...

Ezhar — Allaaaah... Yârim verirdi... Yârım verirdi!... Amma ben, yârım değil... Bütün, bütün... Bu geje yirmi bir kadeh içejeğim... Şizin her yaş için bir kadeh!... (Ayağa kalkar, kadeh elinde) Şerefinize!... Saadetinize!... Güzelliğinize!...

(Âli süratle Paşa'nın kadehine rakı koyar, Müzehher'e bira açar, bardağını doldurur. İçerler...)

Ezhar — (Oturduktan sonra) Aliii... (Kadehini uzatır) Dolduuur!...

(Ali Ezhar'ın kadehine rakı koyar.)

Beceren — (Ali'ye) Benimki daha yarım yavrum... Mersi!

(Ahçı Tosun bahçe kapısından gözükür. Fatma'ya bir tabak verir Fatma sofraya koşturur.)

Beceren — Efendim, Ezhar Paşa hazretleri, yirmi bir sayısını, tıpkı üçler, yediler, kırklar gibi mukaddes rakamlardan saymağa baş ladı... Yolda, tam yirmi bir dilenciye sadaka dağıttık: Müzehher hanımefendinin her yaşı için bir sadaka!... Bizi götüren şoföre yirmi bir lira verdik!... Yine yaş meselesi!... Hani, yabancı olmadığınız için söylemekte beis görmüyorum: Küpeler için kuyumcu Yaldızyan'a tam yirmi bir tane binlik saydık. Her sene için bir binlik!... Hani mümkün olsa, Ezhar Paşa hazretleri bu gece yirmi bir pâre top attıracaklar!...

Ezhar — Aliii... Dolduuur!...

(Ali koşar, Paşa'nın kadehini doldurur.)

Leylâ — Ben de teşekkür etmek için bir fırsat arıyordum... Demin Müzehher'i çağırmağa gittiğim zaman ayna karşısındaydı: Küpeleri takmış, o kadar bahtiyardı ki.. Değil mi kızım?... Söylesene!...

Müzehher — Hacet yok. Siz söylüyorsunuz ya...

Ezhar — (Kadeh elinde ayağa kalkar) Leylâ hanımefendi... Sizin şerefinize içiyorum... Şok naziksiniz... Şok kibarsınız... Şok, şok, şok!...

(Hep içerler.)

Ezhar — (Garsona seslenir) Aliii dolduuur... Sen hesap tut Beejren... Kaç kadeh oldu?...

Beceren — Vallahi bilmem... Demindenberi Ali doldur deyip duruyorsunuz!...

Ali — Siz keyfinize bakınız efendim, bendeniz sayıyorum: Bu henüz dördüncü... Yirmi bir olmağa daha on yedi kadehiniz var!

Ezhar — Aferiiiin!... (Elini cebine sokup bir binlik çıkarır) Al bahşişiniii!...

Ali — (Derin bir reveransla) Teşekkürler ederim Paşam!...

Beceren — Haydi hayırlısı!... Darphane işlemeğe başladı yine!...

Ezhar — (Kadeh elinde) Çek bir medet... Bir binlik de sana!...

Beceren — Aman hacım deme... Alimallah bir başlarsam sabaha kadar susturamazsın! (Kadehini kaldırıp ayağa kalkar) Kadehimin yarısını Müzehher hanımefendinin şereflerine, saadetlerine içmiştim.. Öbür yarısını da kibar, asil misafirimiz Ezhar Paşa hazretlerinin şerefine içerek, ikisini bir kadehte birleştiriyorum!...

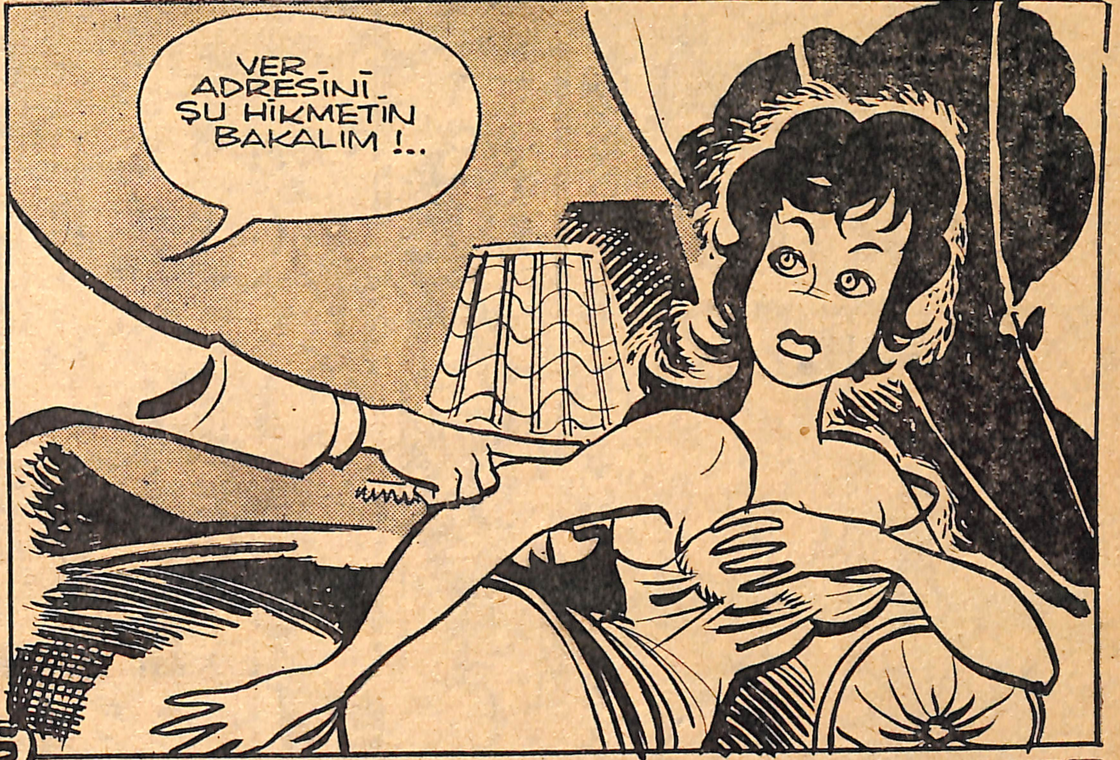
(Devamı var)

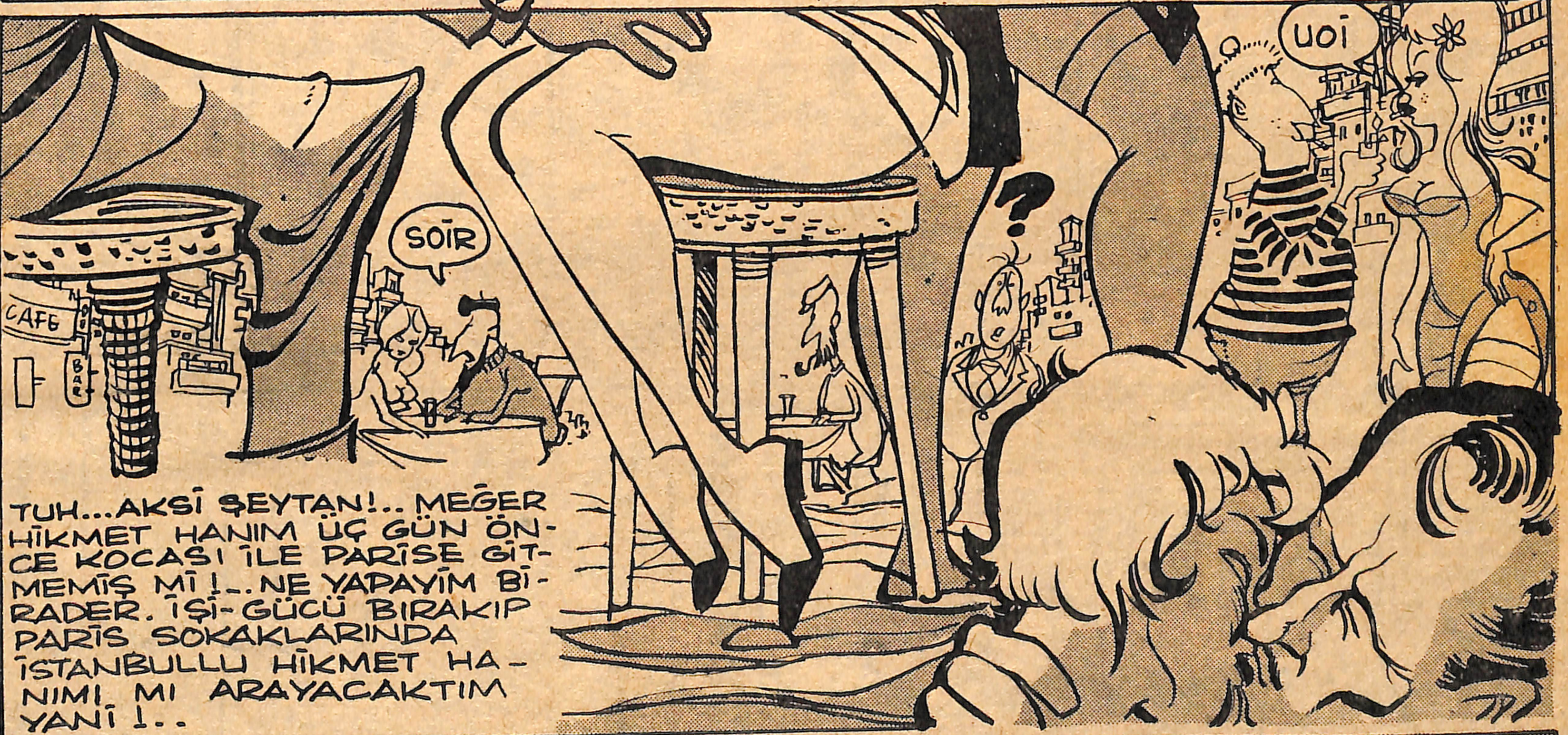

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Adres: Klotfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

NAMUSLU KOCA

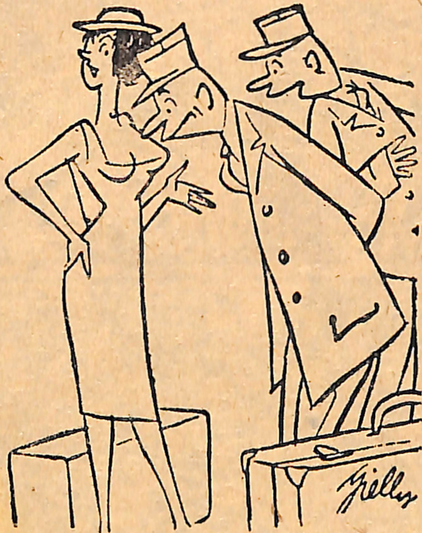

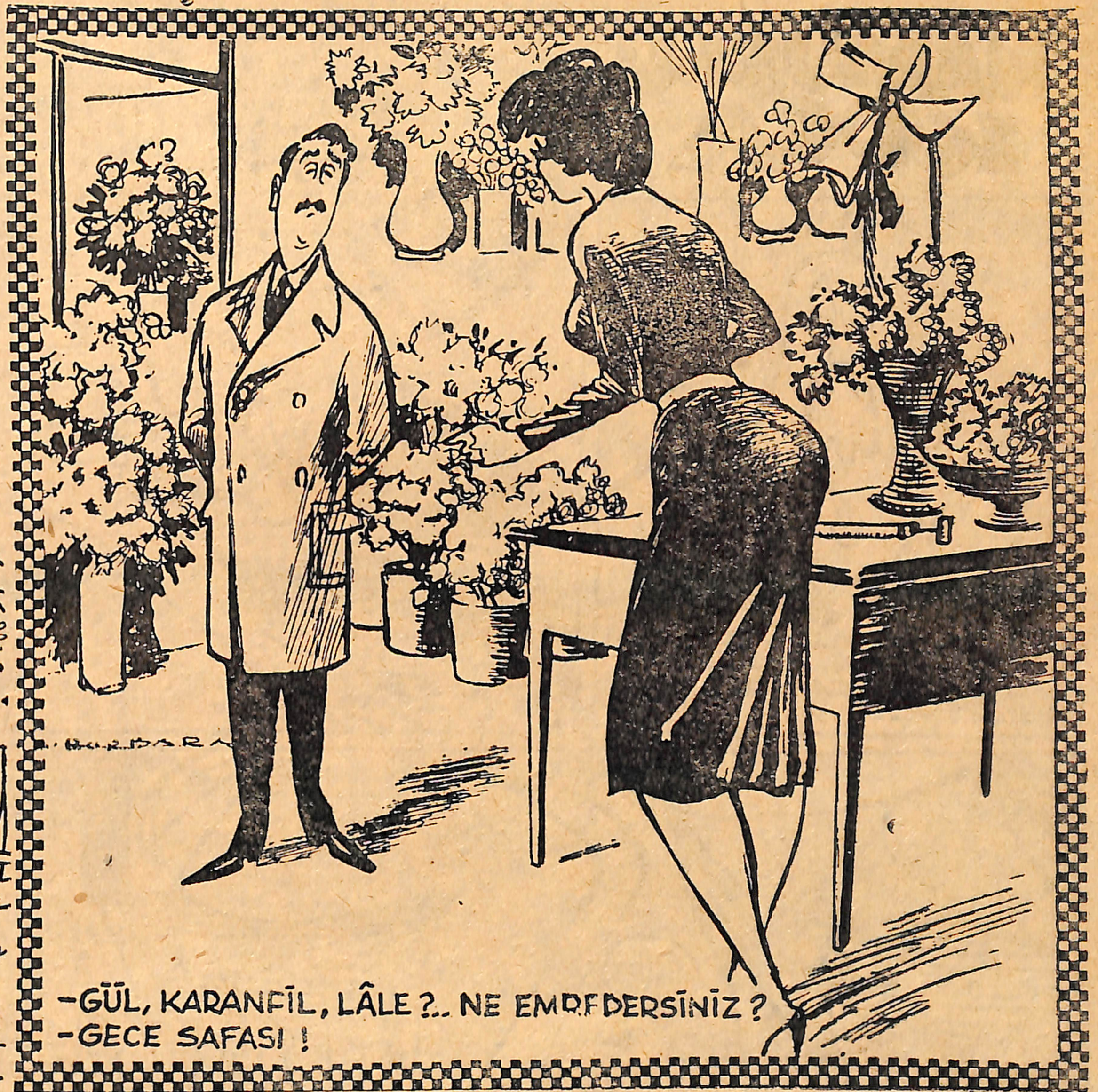

Dünya KARİKA TÜRLERİ

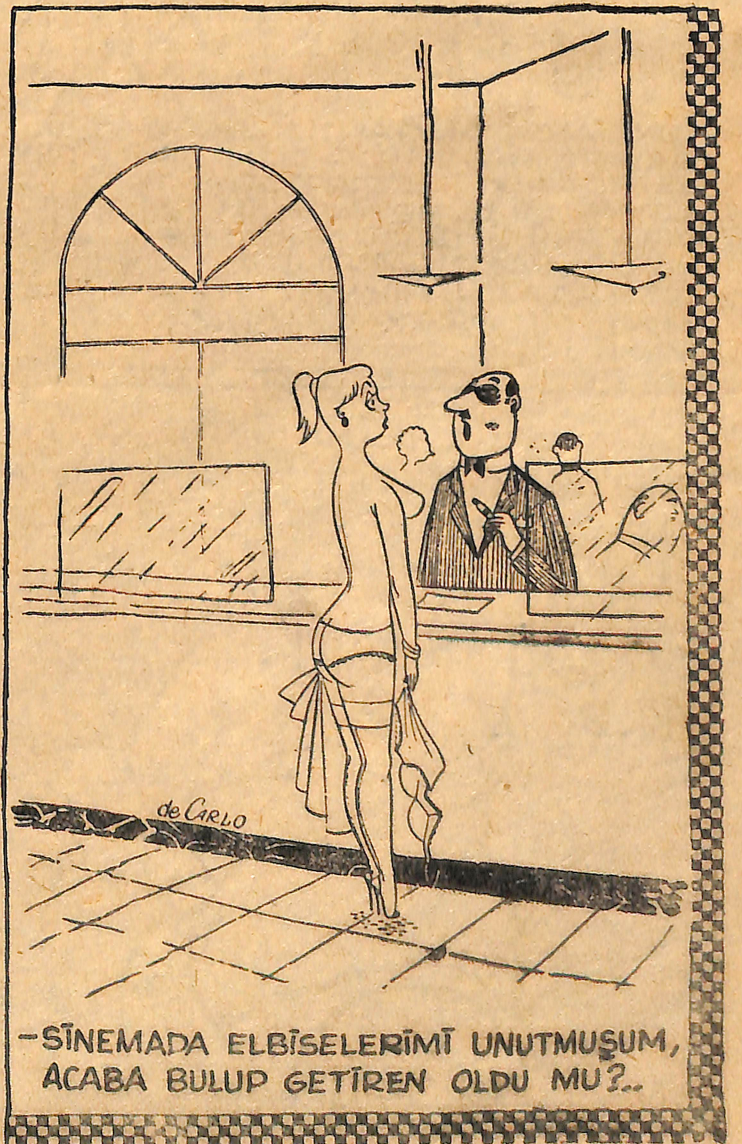
GÜMRÜKTE :
-DAHA MUAYENE ETMEK İSTEDİĞİNİZ YER VAR MI ?..

-GÜL, KARANFİL, LÂLE ?.. NE EMREDERSİNİZ ?
-GECE SAFASI !

-ÜÇYÜZBİN LİRALIK SİPARİŞİNİZİ ALDIM... SİZİ SEVİYORUM... YOK, BUNU SİZE SÖYLÜYORUM, YAZMAYIN !..

-SİNEMADA ELBİSELERİMİ UNUTMUŞUM, ACABA BULUP GETİREN OLDU MU ?..

YAPI ve KREDİ BANKASI

'A YURTGÜLÜ: APARTMAN DAİRESİ ★ MUHAMMED TEVFİK ALİ: APARTMAN DAİRESİ ★ … ÖZEREN: APARTMAN DAİRESİ ★ HÜSEYİN ÖZ
RRI ÖZEREN: APARTMAN DAİRESİ ★ HÜSEYİN ÖZER: EV ★ ADNAN EROL: APARTMAN DAİRESİ ★ OSMAN ÖCALAN: APARTMAN DAİRESİ ★
AİRESİ ★ OSMAN ÖCALAN: APARTMAN DAİRESİ ★ ZÜBEYDE MÜÇTEÇELİ: APARTMAN DAİRESİ ★ KENAN TOPRAK: EV ★ SAMİ BİLGEL: EV
AİRESİ ★ KENAN TOPRAK: EV ★ SAMİ BİLGEL: EV ★ FATMA SERİM: APARTMAN DA… ALİ RIZA GÜZELSÖZLÜ: APARTMAN DAİRESİ ★ İB
ALİ RIZA GÜZELSÖZLÜ: APARTMAN DAİRESİ ★ İBRAHİM ZEKİ AKIN: … ★ ALİ … APARTMAN DAİRESİ ★ HAMDİ ERTEN: APART
ENDİ: APARTMAN DAİRESİ ★ HAMDİ ERTEN: APARTMAN DAİRESİ ★ … EROL: APARTMAN DAİRESİ ★
ĞLU: EV ★ MEHMET EROL: APARTMAN DAİRESİ ★ HÜSEY… DAİRESİ ★ ALİ BOR: APARTMAN D
AN: APARTMAN DAİRESİ ★ ALİ BOR: APARTMAN DAİRES… APARTMAN DAİRESİ ★ HAYIM
ARUTYAN KİLİSESİ: AP… DEMİRGÜN… APARTMAN DAİRESİ
MER MEMDUH DEMİRGÜN… DAİRESİ ★ ANASOVA
ETTİN CÖMERT: AP… DAİRESİ ★ ŞEVKİYE C
FATMA … ★ ZİYA AS
EVİM AKSOY … APARTMAN DAİRES
TAK: EV ★ MU… APARTMAN DAİRE
AN DAİRESİ ★ N… NERİMAN BAHÇELİOĞ
ZEL: APARTMAN … AN
ÖKYILDIZ: … EV ★ KÂ
PARTMAN DA… APARTMAN DA
ES ALTARAS: … ★ DÜRDANE TONA
ESİ ★ HAGG… APARTMAN DAİRES
AİRESİ … EV ★ İSMAİL KUN
AN … DAMACI: APARTMAN D
ÜRBULAK: EV ★ … SAK: APARTMAN DA
AN DAİRESİ … NURİ BİLİM… APARTMAN DAİRESİ ★
ZHAKLI: EV … NURİ … DAİRESİ ★ HALİDE TUZBUZ: EV ★
'N: APARTMAN DAİRE… APARTMAN DAİRESİ ★ SEHER CEVKAYTAR: AP
E: APARTMAN DA… APARTMAN DAİRESİ ★ FOTİNİ SERTELLİ: EV ★ MEH
PARTMAN DAİRE… APARTMAN DAİRESİ ★ SEZEN SOMER: APARTMAN DAİRE
AN; DAİRESİ ★ SEZEN SO… DATONGA… ★ TAMER REYHAN: APARTMAN DAİRES
ÜREK: EV ★ TAMER REY… APARTMAN DAİRESİ ★ MEHMET GÜLEC: EV
NGAN: APARTMAN DAI… APARTMAN DAİRESİ ★ MEDİHA … İNCİ: EV ★ ÖMER DİKER: APARTMAN
MEDİHA ACINCI: EV … ŞÜKRÜ SÜER: EV ★ KAYHAN TANMAN: APARTMAN DAİRESİ ★ ZÜLFİKAR A.
AN TANMAN: APART… KÂR AKGÜN: … APARTMAN DAİRESİ ★ YASEF CİB'Lİ: EV ★ AMELYA APOSTOLOĞLU: EV ★ ÖZ TO
İB'Lİ: EV ★ AMELY… TOLOĞL… ★ ÖZ TOLAN: A… APARTMAN DAİRESİ ★ HAKKI DURANSOY: EV ★ İKBAL TANRIÖVER: APARTMAN
URANSOY: EV ★ … TANRIÖV… APARTMAN DAİRESİ ★ … EDİA ERTOK: EV ★ PERVİN SAMARKENT: EV ★ HAMDİ ÜSTE: APARTMAN DAİRE
AMARKENT: EV ★ HAMDİ ÜSTE: A… APARTMAN DAİRESİ ★ CEL… ASLANGİRAY: EV … APARTMAN DAİRESİ ★ HAMDİ GÜLTEPE:
İDE IŞIL: APARTMAN DAİRESİ ★ HAMDİ GÜLTEPE: EV ★ MEHMET YAZICIOĞ… SALVATOR KAMHİ: EV ★ MEHME
AN DAİRESİ ★ SALVATOR KAM… EV ★ MEHMET ZEREY: APARTMAN … ERGENE: EV ★ MEHMET ALİ
URBAN: EV ★ HIFZI ERGENE: EV ★ MEHMET ALİ EFECAN: APARTM… YAKO KÜÇÜK BAHAR: AP
AS MİHRANYAN: EV ★ YAKO KÜÇÜK BAHAR: APARTMAN DAİRE… DAİRESİ ★ FAHİRE D
LVİYE POSACI: APARTMAN DAİRESİ ★ FAHİRE DAĞDEVİREN: … APARTMAN D
AKIR: EV ★ ABRAHAM KASAPYAN: APARTMAN DAİRESİ ★ T… KÂZIM YAĞCIL
YA DEMİR: APARTMAN DAİRESİ ★ KÂZIM YAĞCILAR: EV ★ … ★ BERRİN TE
AİRESİ ★ MEHMET DİNÇDOĞDU: EV ★ BERRİN TEKSOY: A… DAİRESİ ★
RGİN: EV ★ NİCMA DEYRİ: APARTMAN DAİRESİ ★ İ. HAK… ÇAMAN: EV
ANAN: APARTMAN DAİRESİ ★ AYŞE KOCAMAN: EV ★ FAT… ŞİL: APAR
ESİ ★ GANİ BALO: EV ★ FATMA KOYUYEŞİL: APARTMAN … EV ★ E
/ ★ ŞEVKET YEKÜL: EV ★ EMİNE VARDAR: EV ★ ERİFİL… APAR
ENGİN BALKAN: EV ★ HAMDİ ÇOBANOĞLU: APARTMAN … DİS: EV ★
PARTMAN DAİRESİ ★ ANGELİKİ VALASYADİS: EV ★ HA… NUSRET A
RASİM CANGA: APARTMAN DAİRESİ ★ NUSRET ASLA… HMET U
İSMAİL İŞERİ: APARTMAN DAİRESİ ★ MEHMET ULUHA… AİRESİ ★
ENTÜR: EV ★ İSMAİL AKÇA: APARTMAN DAİRESİ ★ YA… EV ★
AZ: APARTMAN DAİRESİ ★ HAYRİ ADIYAMA: EV ★ SÜL… BESİME
E EROĞLU (YÜNER): APARTMAN DAİRESİ ★ BESİME BİREV… SELCA
AN DAİRESİ ★ CİHAT MORALI: EV ★ RASİH SELCANOĞLU… ERYORUL
ELİK: EV ★ BEHİRE ÖRÜCÜ: EV ★ HALİM ERYORULMAZ: A… APARTMA
ARATOPRAK: EV ★ MEHMET ÇAYDAMAR: APARTMAN DAİ… ★ LUNA
/ ★ MARİ HARAZ: APARTMAN DAİRESİ ★ LUNA KOHENP… EV ★ BEYHA
ESUT EREN: EV ★ ZEHRA ELMASTAŞ: EV ★ BEYHAN KOCA… ESİ: AHME
ANGEL YORGİADİS: APARTMAN DAİRESİ: ★ AHMET ÇAKIROĞ… ESİ ★ RECEP
AHRAMAN KÜÇÜK: APARTMAN DAİRESİ ★ RECEP TAYLAN: APA… KÂTİPOĞLU:
AL: APARTMAN DAİRESİ ★ SADUN KÂTİPOĞLU: APARTMAN DA… ★ YASEF ASEO
ESTANİ: APARTMAN DAİRESİ ★ YASEF ASEO: APARTMAN DAİ… MUZAFFER DEMİREL:
ER: APARTMAN DAİRESİ ★ MUZAFFER DEMİREL: APARTMAN DAİRESİ … RAN CAPA: APARTMAN
PARTMAN DAİRESİ ★ ŞÜKRAN CAPA: APARTMAN DAİRESİ ★ BEDRİ GÜL… ACIOĞLU: APARTMAN DAİRESİ
AİRESİ ★ HAYRİ HELVACIOĞLU: APARTMAN DAİRESİ ★ NAZİFE YILDIZ: APAR… KOÇAK: EV ★ MİCO ÇUÇULAYEF:
ESİ ★ A. HULUSİ KOÇAK: EV ★ MİCO ÇUÇULAYEF: APARTMAN DAİRESİ ★ RAMAZAN… APARTMAN DAİRESİ ★ FEVZİ OKTAŞ: APAR
ALTI: APARTMAN DAİRESİ ★ FEVZİ OKTAŞ: APARTMAN DAİRESİ ★ Dr. ADİL BİR: EV ★ KEVORK MENER: APARTMAN DAİRESİ ★ İSMAİL AL
EVORK MENER: APARTMAN DAİRESİ ★ İSMAİL ALGÜL: APARTMAN DAİRESİ ★ ŞEHABETTİN SEFER: APARTMAN DAİRESİ ★ ABDURRAHMAN
N SEFER: APARTMAN DAİRESİ ★ ABDURRAHMAN SONAY: APARTMAN DAİRESİ ★ İBRAHİM SAVAŞ: EV ★ ALP DENİZTEKİN: APARTMAN D

SİZE DE BİR YUVA!

1959 'da

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON LİRA

çeşitli para ikramiyeleri

tamamı

3.000.000 LİRA

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

Yazısız